
செதுக்காத
சிலை
விஜயா
நாவல்
குயிலி ராஜேசுவரி

காற்றில், உடைகள் சலசலக்க, அந்தப் பெரிய மாளிகையின் முன் சீராக அமைக்கப் பட்டிருந்த புல்வெளியில் அமர்ந்திருந்தேன்.

மரகதப் பாய்போல் படர்ந்திருந்த அந்தப் பசும் புல்லின் மேல் நிலவு ஒளி படும்பொழுது ஆங்காங்கே வைரமாக மின்னியது. அந்தத் திறந்தவெளியின் அமைதியும், தனிமையும் மனத்துக்கு மகிழ்ச்சியைத் தந்தன.

இந்தக் கட்டடத்தைப் பயணிகள் விடுதியாக மாற்றப் போகிறார்களாம். எந்த ஜமீந்தாருக்கோ உரிமையாக இருந்த இந்தப் பெரிய பங்களா இப்பொழுது கலகலப்பே இல்லாமல் இருந்தது.

என்றோ, யாராவது வரும்பொழுது பங்களாவில் ஒரு கலகலப்பு இருக்கும். இல்லையாயின் இணையில்லா அமைதிதான்.

காவலுக்காக இருந்த கூர்க்கா, தன் சகாக்களுடன் அங்கு ராஜபரிபாலனம் செய்து கொண்டிருந்தான். மாளிகையைச் சுற்றிப் புல்லும் மற்றச் செடிகளும் புதராக மண்டியிருந்த தோட்டத்தில், மலரும் மலர்களுக்கும் பழுக்கும் கனிகளுக்கும் ஏகபோக உரிமையை அவன்தான் அநுபவித்துக் கொண்டிருந்தான்.

இந்தத் தடவை விடுமுறை எடுத்துக் கொண்டதும் ஆக்ராப் பகுதிகளை நன்றாக அலசிப் பார்த்துவிட வேண்டும். அதுதான் விடுமுறையை நன்றாகக் கழிக்கும் விதமாகும் என்று நானும் நெருங்கிய நண்பர்கள் இருவருமாகத் தீர்மானித்தோம். அதைச் செயலாக்கும் வகையில் காரை எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டோம்.

என் நண்பர்கள் சங்கரும், ஜகனும் ஆராய்ச்சியில் அதிக ஆர்வம் உள்ளவர்கள். சங்கர் சரித்திர ஆராய்ச்சி செய்வான். ஜகன் ஆருடம், ஜோசியம், ஆவிகளை வரவழைத்துப் பேசுதல், நிழல் விளையாட்டு போன்றவைகளைச் சுருதி மீட்டிப் பார்ப்பான்.

அவர்கள் இருவரும் தங்கள் இல்லத்தரசிகளோடு வந்திருந்தனர். கல்லூரி வாழ்க்கைக்குப் பிறகு பல வருடங்கள் கழித்துக் கிடைக்கும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை மிக அருமையாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்ற துடிப்பு எங்கள் ஒவ்வொருவரிடமும் இருந்தது.

இந்தப் பிரயாணத்தை முழுமையாகச் சுவைத்து ரசிக்க வேண்டும் என்றே காரில் புறப்பட்டோம்.

நாங்கள் காரில் செல்கிறோம் என்றதும், பலரும் பலவித அபிப்பிராயங்களைச் சொன்னார்கள். இது ஒரு பயங்கர முயற்சி. 'ஆயிரம் மைல் தூரம் காரில் போவதா?' என எங்களைக் கண்டித்தவர்களும், பரிகசித்தவர்களும் உண்டு. ஆனால் நாங்கள் அவர்கள் பேச்சையெல்லாம் காதில் போட்டுக்கொள்ளவில்லை.

சங்கரின் மனைவி சரளா அருமையான தின்பண்டங்களைத் தயாரித்துக் குவித்தாள். ஜகன் மனைவி நந்தினி பார்க்க வேண்டிய இடங்களின் வரலாறுகளையெல்லாம் சேகரித்துப் பயணத்தின் பொழுது கதையாக அவைகளைக் கூறி வந்தாள்.

சென்னையிலிருந்து அவ்வளவு தூரம் காரில் பிரயாணம் செய்த அலுப்பே தெரியாதவண்ணம் அவள் கூறிய கதைகள் சுவாரஸ்யமாயிருந்தன.

சரளா விநியோகித்த நேந்திரங்காய் வறுவலைச் சுவைத்துக் கொண்டே, நாங்கள் அந்தப் புல்வெளிப் பிரதேசத்தை ரசித்தவண்ணம் அமர்ந்திருந்தோம். நான் உடம்பை ஒரு முறை சிலிர்த்துக் கொண்டேன். நிமிர்ந்து நிலவைப் பார்த்தேன். ஒளி பாலாகப் பொங்கிக் கொண்டிருந்தது.

''ஆழ்ந்த சிந்தனையா ரகு?'' என்று கேட்டுக்கொண்டே அருகில் வந்து அமர்ந்தான் சங்கர்.

''நிலவின் அழகையும் நம் பிரயாண அநுபவங்களையும் நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். நாம் எத்தனை அழகான இடங்களைப் பார்த்து விட்டோம்! மறக்கவே முடியாது இந்தப் பயணத்தை !'' என்றேன்.

''எல்லாவற்றிலும் சிறந்தது, நாம் இன்று ஓரளவு பார்த்துவிட்டு வந்திருக்கும் ராதாஸ்வாமி கோயில்தான்!'' என்றான் சங்கர்.

''ஆக்ராவிலிருந்து நான்கு மைல் தூரம் இருக்குமா?'' என்று கேட்டாள் சரளா.

''அவ்வளவுதான் இருக்கும். அதைத் தாஜ்மகலுக்குச் சவாலாக அல்லவா கட்டுகிறார்களாம்! அது முடிந்த பிறகு பார்த்தால் தாஜ்மகல் இரண்டாவது இடமாக ஆகிவிடும் என்று சொல்கிறார்கள்'' என்றான் ஜகன். ''நந்தினி, அதைப் பற்றிக் கொஞ்சம் விளக்கமாகக் கூறேன்'' என்றான் ஜகன் மனைவியைப் பார்த்து.

அவள் தலையைக் குனிந்து கொண்டு புல் தரையை விரல்களால் கோதிக் கொண்டிருந்தாள்.

''மிஸஸ் ஜகன், நாங்கள் சீரியஸாகத்தான் கேட்கிறோம். சற்றுச் சொல்லுங்களேன்'' என்றேன் நான்.

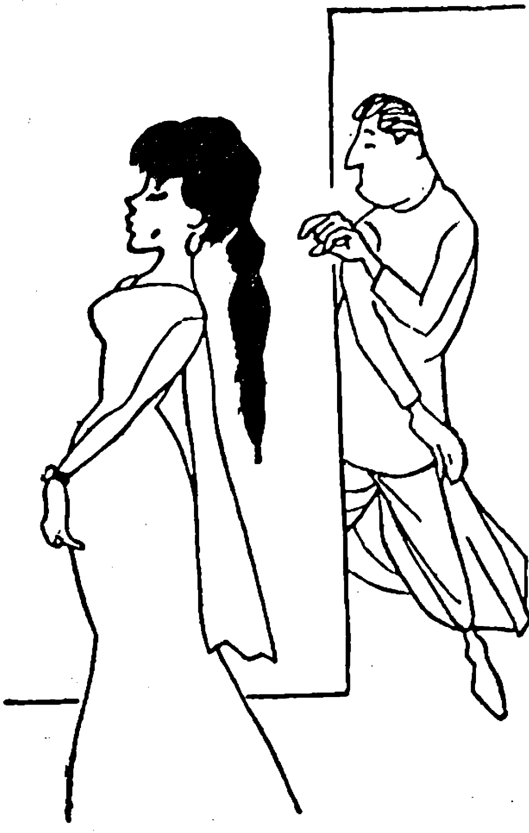
''அதுதான் நம் வழிகாட்டி, மிஸ்டர் பிரதாப் வருவதாகச் சொல்லியிருக்கிறாரே, வந்ததும் கேட்டுக் கொள்ளுங்களேன்'' என்று மெல்லிய குரலில் நந்தினி பதிலுரைத்தாள்.

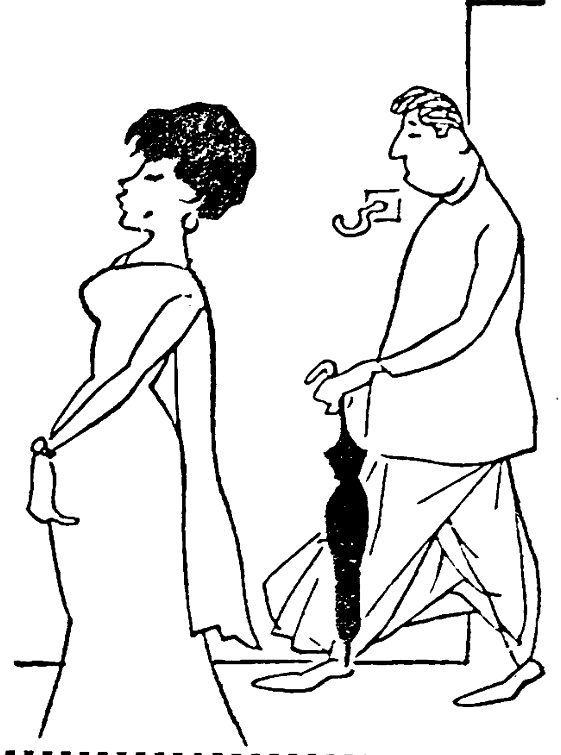
''அவரைக் கேட்க விஷயங்களா இல்லை? நீ சொல்வதையும், அவர் சொல்வதையும் கேட்டுக் கொண்டு நாளைக்கு மற்றப் பகுதிகளைப் பார்க்க வேண்டும்'' என்றான் ஜகன்.

''இன்று நாம் பார்த்தது கால் பாகம்கூட இல்லை என்றுதான் தோன்றுகிறது'' என்றாள் சரளா.

ஆமோதிப்பதுபோல் தலையை ஆட்டிய நந்தினி, ''இந்த ராதாஸ்வாமி பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவராம். அவர் மறைந்ததும் அவருடைய சீடர்கள், அவர் சமாதியின் மேல் இணையில்லா எழில்கொண்ட ஆலயம் ஒன்றை நிர்மாணிக்க முற்பட்டனர். அப்படித் திட்டமிட்ட கட்டடம்தான் இது. 1904ஆம் ஆண்டு இதனைக் கட்டத் தொடங்கினார்கள். இது கட்டி முடிய இன்னும் நாற்பது ஆண்டுகள் ஆகும் என்றும் கணக்கிட்டிருக்கிறார்கள்'' என்றாள்.

''என்ன! இது முடிவடைய இன்னும் நாற்பது ஆண்டுகளா? அடேயப்பா! இது முடி

- சிட்சார்த்தி

வடைந்து பார்க்கும் மக்களும், சிற்பிகளும் பாக்கியம் செய்தவர்கள்தான்!'' என்றாள் சரளா.

''நூறு ஆண்டுகளுக்கு எடுத்துக் கொண்ட முயற்சியா? நினைக்கவே பிரமிப்பாயிருக்கிறதே! அப்படியானால், இந்த ஆலயத்தில் அமைந்திருக்கும் பலவிதமான சிற்பங்களும் வேறுபட்ட பல நாகரிகங்களின் பிரதிபலிப்பாக இருக்கும் என்றே தோன்றுகிறது'' என்றேன் நான்.

''சந்தேகமென்ன அதில்? அந்த ஒரு பகுதியில் செதுக்கியுள்ள நடன மாதர்களின் முகங்கள் ஒரே சாயலாக இருக்கின்றன. நீ கவனித்தாயா? அவை அத்தனையும் ஒரே சிற்பியின் கைத்திறனாகத்தான் இருக்கும் என்று நான் நினைக்கிறேன்.....'' என்றான் சங்கர்.

''ஒரே சிற்பி என்பது மட்டும் அல்ல, சங்கர். அந்தச் சிற்பியும் ஒரு குறிப்பிட்ட பெண்ணை மாடலாக வைத்துத்தான் இந்தச் சிற்பங்களை வடித்திருக்க வேண்டும் என்றும் நான் நினைக்கிறேன்'' என்றான் ஜகன்.

இதற்குள் வழிகாட்டி பிரதாப்பும் வந்து சேர்ந்தார். பிரதாப் ஆர்வம் மிகுந்தவர். இடங்களைப் பற்றி அவர் விவரித்த விதமே எங்கள் ஆவலை அதிகரிக்கச் செய்தது என்றால் மிகையாகாது.

''உட்காருங்கள், மிஸ்டர் பிரதாப்! சரியான சமயத்தில் வந்தீர்கள். நாம் பார்த்தோமே, ராதா ஸ்வாமி கோயில், அதில் காணப்படும் நடன நங்கைகளின் சிற்பங்கள் ஒரே மாதிரியான முக ஜாடையோடு இருக்கின்றனவே? அந்தச் சிற்பி ஒரு குறிப்பிட்ட பெண்ணை மாடலாக வைத்துச் செய்தாரோ? அதைப் பற்றி உங்களுக்கு ஏதாவது தெரியுமா?'' என்று ஆவல் பொங்கக் கேட்டேன்.

பிரதாப் எங்களை நிமிர்ந்து ஒரு முறை பார்த்தார். பிறகு, குனிந்து புல்லை வருடியவாறே, ''சாதாரணமாக இங்கு வரும் பயணிகளுக்கும் உங்களுக்கும் நிறைய வித்தியாசம் இருக்கத்தான் செய்கிறது. அநேகமாக எல்லோரும் சிற்பங்களைப் பார்த்துப் பொதுவாக ரசித்து ஆனந்தப்பட்டுச் செல்வதைப் பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால் நீங்களெல்லாம் அப்படியில்லை. ஆராய்ச்சிக் கண்ணோடு எதையும் பார்க்கிறீர்கள்'' என்றார்.

''இதில் தவறு ஏதும் இல்லையே! எதையும் தெளிவாகத் தெரிந்து கொண்டு விடுவது நல்லதுதானே?'' என்றேன்.

பிரதாப் என்னை ஆமோதிக்கும் வகையில் பலமாகத் தலையை ஆட்டினார். ''பல ஆண்டுகளாகத் தொடர்ந்து வேலை நடந்து கொண்டிருக்கும் இந்த ராதாஸ்வாமி கோயிலில், திருப்பணி செய்த சிற்பிகளைப்பற்றிப் பலவிதக் கதைகள் உண்டு. அவர்களுடைய காதல், அன்பு, ஆணவம், வைராக்கியம், சபதம் என்ற பல உணர்வுகளும் இதில் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. கட்டட வளர்ச்சியோடு அத்தகைய கதைகளும் வளர்ந்துதான் இருக்கின்றன. எனக்குத் தெரிந்தவற்றைச் சொல்கிறேன்'' என ஆரம்பித்தார்.

''நீங்கள் சொன்னீர்களே, அந்தச் சிலைகளைச் செய்தவர் காசிநாத் என்பவர். அவருக்கு முன்னும் சரி, பின்னும் சரி, அத்தகைய சிற்பக்கலையின் கை தேர்ந்த சிற்பி இருந்ததாகக் கூறவே முடியாது.

இளைஞர் காசிநாத் கற்பனைத் திறனிலும், சிற்பங்களை வடிக்கும் அழகிலும் இணையில்லாதவர். அவர் வடித்த சிற்பங்கள் அழகைக் கொட்டின. குலுங்கி வளைந்து நம்முடன் பேசத் தயாராக இருப்பதுபோல் தோன்றின. எத்தனை மணி நேரம் நின்று பார்த்தாலும், சலிப்படையச் செய்யாத படைப்புக்கள் அவை.

இந்தச் சம்பவம் நடக்கும்பொழுது காசி நாத்துக்கு இருபத்து மூன்று வயது இருக்க லாம். அவனே பார்ப்பதற்கு மிக அழகாக இருப்பான். வாட்ட சாட்டமான அவன் உருவமும், சிவந்த மேனியும், சுருள் கேசமும் பாவையரின் பார்வையைச் சுண்டி இழுத்தன.

நாட்டியக் கலையில் அவனுக்கு அளவுக்கு மீறிய பற்றுதல். தானே அருமையாகப் பாடல்களையும் புனைவான்.

வேலை நேரத்தைத் தவிர மற்ற நேரங்களில் காசிநாத்தை ராதாஸ்வாமி கோயிலுக்குச் சமீபமாக உள்ள யமுனா நதிக் கரையில்தான் பார்க்கலாம். சலசலவென்று வெள்ளியை உருக்கிவிட்டது போல் ஓடும் அந்த நதியின் அருகில், அழகாகப் பவனி வரும் மேகக் கூட்டங்களையும், பறவைகளையும் பார்த்துக் கொண்டு கவிதைகள் புனைவது அவன் வழக்கம்.

அம்மாதிரி ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் அவன் ஷோபாவைச் சந்தித்தான். பெயருக்கு ஏற்ற வாறு மிகவும் சோபையான எழில் நிறைந்தவ ளாக இருந்தாள் அவள். தோழிப் பெண்கள் புடைசூழ அவள் நதிக் கரைக்கு வந்திருந் தாள். அழகுத் தெய்வம் தன் திறனை யெல்லாம் காட்ட ஓர் உருவத்தை வடித் ததோ? அவளைப் பார்த்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டும் போல் அவனுக்கு ஓர் உணர்வு.

அவளது பொன்னிற நெற்றியில் ஊஞ்ச லாடும் சுருள் கேசங்களும், சிவந்த உதடுக ளும், குறுகுறுத்த கண்களும், எடுப்பான நாசியும் அவனைச் சிந்தை இழக்கச் செய்தன.

'எத்தனை நாட்கள் பாடுபட்டாலும், மிகுந்த அக்கறை காட்டினாலும், இப்படி ஓர் உருவத்தை நம்மால் படைக்க முடி யுமா?' என்ற எண்ணமே அவன் உள்ளத்தை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டது.

யமுனா நதிக் கரையை இது நாள் வரையில் இன்பச் சலசலப்புக்காக நாடியவன், இந்தக் கட்டழகியைத் தரிசிக்கவே தினசரி குறிப் பிட்ட நேரத்தில் அங்கு போவதை ஒரு வழக்கமாகவும் கொண்டான். தேவியை ஆராதிக்கச் செல்லும் பக்தனைப் போல், கடவுளின் சிறந்த எழிற் படைப்பைத் தரிசிக் கும் ஆவலிலேயே அவனுடைய அன்றைய மன நிலை இருந்தது.

'அழகு மயில் கூட்டங்களும், மான் கூட்டங் களும் மனிதர்களைக் கண்டால் சிதறி ஓடிவிடு வதைப் போல்தான் இந்தப் பெண்கள் கூட்ட மும். ஆகையால் நாம் அவர்களைக் கவனிப் பதையே காட்டிக் கொள்ளக் கூடாது' என்ற எண்ணத்தில், அவர்கள் கண்களில் படாம லேயே ரசித்து வந்தான். கலகலவென்ற நகைப்பொலியோடு, காலின் கொலுசு மணிகள் இனிய நாதம் எழுப்ப அவர்கள் ஒயிலாக அவன் இருக்கும் இடத்தைக் கடக் கும் பொழுது, தேவதைகள் எல்லாம் ஒரு மித்து வாத்தியங்கள் இசைத்துக் கொண்டு செல்வதைப் போலவே அவன் நினைப்பான். அவர்கள் சென்ற பிறகும்கூட அவன் காதில் அந்த இனிய ஓசை வெகுநேரத்துக்கு ஒலித்துக் கொண்டேயிருக்கும்.

நாட்கள் சில, இந்த எழிலரசியைப் பார்வையினால் ரசிப்பதிலேயே சென்றன.

விசேஷ தினங்களிலும், விடுமுறை நாட் களிலும் மக்கள், பொழுதுபோக்குக்காகச் செல்லும் இடங்களில் ராதாஸ்வாமி கோயி லும் முக்கிய இடத்தைப் பெற்றிருந்தது. கும்பல் கும்பலாக மக்கள் சிற்பிகள் வடிக்கும் சிலைகளைக் கண் கொட்டாமல் பார்த்துக் களிப்பர்.

அப்படி ஒரு நாள் வந்த கூட்டத்தில் அந்த அழகியும் இருந்தாள். காசிநாத் முதலில் அவளைக் கவனிக்கவில்லை. தன் வேலையில் ஆழ்ந்து ஈடுபட்டிருந்தான் அவன்.

ஒரு சிலையின் நுண்ணிய வேலைகளை முடித்து விட்டுத் திரும்பினான் காசிநாத். அவன் கண்கள் அருகில் உள்ள தண்ணீர்த் தேக்கத் தில் பதிந்தன. ஷோபாவின் அழகிய உருவம் மட்டும் தனித்து அதில் பிரதிபலித்தது.... அதைப் பார்த்ததுமே, அப்படியே கல்லில் அதை வடித்துவிட வேண்டும் போல் ஓர் ஆவல், துடிப்பு அவனிடம் ஓங்கியது. அதே வேகத்தில் வடிக்கவும் முற்பட்டான்.

பல மணி நேரங்கள் பறந்தன. தண்ணீரில் பிரதிபலித்த உருவம் அழகாகச் சலவைக் கல்லில் அற்புதமாக உருப்பெற்றது. அதனை ஓரளவு செதுக்கிய பிறகுதான் 'தண்ணீரில் எப்படி இந்த உருவம் பிரதிபலிக்கிறது' என்ற எண்ணமே காசிநாத்துக்கு எழுந்தது. தன் எண்ணத்தின் தூண்டுதலில் தலையைத் திருப்பினான். அழகுத் தேவதை யென அவள் யமுனா நதிக் கரையில் நின்று கொண் டிருந்தாள்.

காசிநாத்தின் கண்கள் வியப்பில் விரிந் தன. தன் வேலைக்காக, இவ்வளவு நேரம் இந்தப் பெண் பதுமையாக நின்றிருக்கிறாள் என நினைத்த பொழுது உடல் சிலிர்த்தது. நன்றிப் பெருக்காக அவன் நயனங்களில் நீர் பெருகியது.

மற்றும் ஒரு முறை அவளைப் பார்த்தான். யாரும் இல்லாமல் தனியாகவே நின்றுகொண் டிருந்தாள் அவள். அவன் தன்னை நோக்கு கிறான் என்பதை அறிந்ததும் தலையைத் தாழ்த் திக் கொண்டாள் அந்தப் பெண்.

கதிரவனை மேற்குத் திசையில் பார்த்த பொழுது, அவன் பகற் பொழுதில் பெரும் பாகத்தை எடுத்துக் கொண்டுவிட்டான் என்பது புரிந்தது. உளியைக் கீழே வைத் தான். அருகில் இருந்த மேல் போர்வையை எடுத்துப் போர்த்திக் கொண்டான். தலையைச் சிலிர்த்துக் கையால் கோதி விட்டுக் கொண் டான். அவள் நின்று கொண்டிருந்த இடம் நோக்கி நடந்தான்.

அவன் தன்னை நோக்கி வருவதைக் கண்ட தும் அவள் சிரம் தாழ்த்தினாள். தன்னுடைய மேலாடையை நன்றாக இழுத்துப் போர்த்திக் கொண்டாள். என்ன பேசுவது என்று தெரி யாமல் அவள் நயன இமைகள் துடித்ததும் ஓர் அழகாகத்தான் இருந்தது.

''தங்கள் உத்தரவைப் பெறாமல் தங்கள் வடிவத்தை வடித்துவிட்டேன். மன்னித்து விடுவீர்களா?'' என்றான் அவளை நோக்கி.

இன்று—ராஜன் எடுத்த ரன்கள் 27. அடுத்து தங்கையுடன் சைக்கிள் சவாரி. பின் முடித்தது வீட்டுப்பாடம்.
இனி—அடிக்கப்போவது மாங்காய்.

"என்ன இருந்தாலும் 'ஹார்லிக்ஸ்' தரும் முழுமையான ஊட்டச்சிறப்பே தனி"

என்கிறாள் ராஜனின் தாய்.

முழு ஆடைப்பால், செழுமையான கோதுமை இவை தரும் நிறைவான பயனும் புரதச்சத்தும் நிரம்பியது 'ஹார்லிக்ஸ்'.

அன்றாட உணவில் விட்டுப்போகும் ஊட்டக்குறையை 'ஹார்லிக்ஸ்' ஈடுசெய்து உடலுக்கு உறுதியும் அதிக சக்தியும் அளிக்கிறது.

80 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக டாக்டர்கள் சிபாரிசு செய்து வரும் 'ஹார்லிக்ஸ்' தாய்மார்களின் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானது.

'ஹார்லிக்ஸ்' அருந்துங்கள். தரமான சத்தும் அதிக சக்தியும் அளிப்பது அதுவே.

முழுமையான ஊட்டம்பெற-'ஹார்லிக்ஸ்'

'ஹார்லிக்ஸ்' பதிவு பெற்ற டிரேட் மார்க்.

HL. 2918A

''மன்னிப்பா? எதற்கு? நான் மிகவும் பெருமைப்படுகிறேன்'' என்றாள் அவள் மெல்லிய குரலில் சிரத்தைத் தாழ்த்தியவாறு.

''பெருமைப்படத் தகுதி இருக்கிறதே உங்களுக்கு! இவ்வளவு அழகான உருவத்தை உடைய நீங்கள் தாராளமாகப் பெருமைப்படலாமே!'' புகழ் அஞ்சலியாக வார்த்தைகள் மலர்ந்தன காசிநாத்திடமிருந்து.

அவள், செடியில் உள்ள மலர் காற்றில் அசைந்தாடுவது போல் தலையை இல்லை என்று அசைத்தாள். ''என் உருவத்தை அவ்வளவு உயர்வாக நான் கருதவில்லை. என் உருவம் தங்கள் கையினால் செதுக்கப்படும் பாக்கியம் கிடைத்ததே என்று பெருமைப்படுகிறேன். எல்லாப் பெண்களுக்கும் கிட்டுமா, இந்தப் பாக்கியம்! நான்கூட ஒரு நாள் அழிந்து விடுவேன். ஆனால் நீங்கள் செதுக்கிய இந்தச் சிலை பல தலைமுறைகள் பார்த்து மகிழும் வண்ணம் அழிவற்ற சிரஞ்சீவியாக இருக்குமே!'' என்றாள் தேனினும் இனிய குரலில்.

அவள் பேச்சு அவனைச் சற்று அயரவே வைத்தது. அவளிடம் இணையற்ற அழகு இருந்ததால், வேறு எந்தத் தகுதியும் இருக்க வேண்டும் என்றுகூட அவன் நினைத்ததில்லை. ஆனால் அவள் பேச்சிலிருந்த ஆழ்ந்த கருத்து அவளிடம் ஒரு தனி மதிப்பை ஏற்படுத்தியது காசிநாத்துக்கு. அவள் கண்டிப்பாக ஒரு பண்டிதரின் மகளாகத்தான் இருக்கவேண்டும் என்ற தீர்மானத்துக்கு வந்திருந்தான். அவளைப் பற்றி எப்படிக் கேட்பது எனப் புரியாமல் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தான்.

''உங்கள் தொழிலை நான் மிகவும் பாராட்டுகிறேன். படைப்பில் கடவுளையும் மிஞ்சி விடுகிறீர்களே! ஆண்டவன் தன்

படைப்புக்கு அழியும் காலத்தையும் நிர்ண யித்து விடுகிறான். சிற்பியோ சிரஞ்சீவியாக்கி விடுகிறானே தன் படைப்புக்களை! வெய்யி லும், மழையும் இவைகளை அழிப்பதில்லை. காலம் தன் முதுமையின் முத்திரையைப் பதிப்பதில்லை! அடுத்து வரும் சந்ததிகளுக்கு உங்களைப் போன்றவர்கள்தான் வரலாற்றுப் பெருமைகளைக் கூற முடியும்! எத்தனை புனித மான தொழில் உங்களுடையது!'' அவனை நோக்கித் தன் இரு கைகளையும் குவித்தாள் அவள்.

வைத்த கண் வாங்காமல் அவனையே பார்த் துக் கொண்டிருந்தான் அவன். அப்பப்பா! என்ன அழகு! ஒவ்வொரு பகுதியிலுமா அழகு இப்படித் தாண்டவமாடும்? குவித்த அவள் கரங்கள் மலரவிருக்கும் தாமரை மொட்டை நினைவுறுத்தின. அவள் விரலின் நுனிகளில் பரவியிருந்த செம்மை நிறம் தனிக் கவர்ச்சி தந்தது.

''இவ்வளவு உயர்வாகப் பேசுவதற்குத் தகுதியில்லாதவன் நான். உங்களைப் போன்ற வர்கள் உதவியினால் அழகு உருவங்களைச் சமைப்பது பெரிய காரியமா?''

அவள் சிரித்துக் கொண்டாள்.

அவன் ரசித்தான்.

''நீங்கள் இந்தப் பக்கத்தில்தான் இருக் கிறீர்களா? தனியாகவா வந்தீர்கள்?'' என்று கேட்டான் வியப்போடு.

''என் தகப்பனார் கல்வி போதகர். ஓரளவு பணக்காரரும்கூட. நாங்கள் இந்த ஊரில் சற்றுத் தள்ளியிருக்கிறோம். இன்று என் தோழிகளுடன் வந்தேன். நீங்கள் என் உரு வத்தைச் செதுக்க ஆரம்பித்ததைப் பார்த்த தும் அதற்குப் பங்கம் வரக் கூடாதே என்று நான் மட்டும் தங்கிவிட்டேன்'' என்றாள் அவள்.

அதிர்ந்தான் அவன். ''அப்படியானால் இப் பொழுது தனியாக எப்படிப் போவீர்கள்?''

அவள் மணியைக் கொட்டியது போல் கலகலவென்று நகைத்தாள். ''தனி என்ன? அங்குதான் எங்கள் பல்லக்கு இருக்கிறதே! தோழிகளைத்தான் நாழியாகிறதே என அனுப்பிவிட்டேன்.''

''உங்கள் வீட்டில் கோபித்துக் கொள்ள மாட்டார்களா?'' தயக்கத்தோடு கேட்டான் அவன்.

''கோபித்துக் கொள்ள என்ன இருக்கிறது? மக்கள் நடமாட்டம் துண்டிக்கப்பட்ட பகுதியா என்ன இது? என் தந்தையே இந்தப் பெரும் பணிக்கு நம்மால் இயன்ற உதவி செய்ய வேண்டும் என்று கூறுவதுண்டு. தம் மகள், இவ்வாறு ஒரு சிறு உதவி செய்தாள் எனத் தெரிந்தால், மிகவும் மகிழ்ச்சி அடை வார்'' என்றாள் உவகை பொங்க.

அவன் புல்லரித்துப் போனான். ''மிக்க நன்றி. என் பெயர் காசிநாத். இந்தக் கோயி லின், இந்தப் பகுதி மதில்சுவரை மிகப் பிர மாதமாகச் செதுக்கிவிட வேண்டும் என்பது என் குறிக்கோள். அழகைக் கற்பனையிலிருந்து செதுக்குவதைவிட நேரில் பார்த்துச் செதுக்கு வது உயர்வாகவும், சிறப்பாகவும் இருக் கிறது!'' என்றான்.

சலவை செய்யும் கட்டி
டெடர்ஜென்ட் சக்தி செறிந்தது

டெட் டெடர்ஜென்ட் சலவைக் கட்டி
சோப்பைவிட 50% அதிக துணிகளை, அதிவெண்மை-யாக சலவை செய்கிறது

—மென்னீரிலும், சாதாரணமாக நுரைவிடாத நீரிலும்

Shilpi HPMA-65/70 TM

அவள் அவனை ஒரு முறை கூர்ந்து பார்த்தாள். ''என் பெயர் ஷோபா'' ரத்தினச் சுருக்கமாக முடிந்தது அவள் பேச்சு.

'ஷோபா! அழகு என்பதே பெயரா?' தன்னுள் கேட்டுக் கொண்டான் அவன்.

''நான் வரட்டுமா? நேரமாகிறது'' என்று புறப்பட்டாள் அவள்.

தடுத்து நிறுத்தவும் முடியாமல், சம்மதமும் தர முடியாமல் தவித்தான் அவன்.

அவள் அன்னமாக நடந்து பல்லக்கில் ஏறினாள். அவன் உடன் சென்றான். பல்லக்கின் திரையைப் போடுமுன், அதன் பக்க வாட்டைப் பிடித்தவாறு நின்றுகொண்டிருந்தவன், ''மீண்டும் எப்பொழுது வருவீர்கள்?'' என்று வினவினான் ஆவலோடு.

''எதற்கு?'' நயனங்களை உயர்த்திக் கேட்டாள் அவள்.

''குறிப்பாகச் சொல்ல எதுவும் இல்லை. எப்பொழுது மீண்டும் பார்க்கலாம் என்று கேட்டேன்.''

''ஏன், யமுனா நதிக் கரையில்தான் அடிக்கடி பார்க்கிறீர்களே!''

''நான் பார்ப்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா?'' என்று வியப்போடு கேட்டான்.

''சிற்ப மன்னரே! மனிதன் உணர்ச்சிவசப்படும் பொழுது தன் செயல்கள் பிற மனிதர்களால் கவனிக்கப்படுகின்றன என்பதை மறந்து விடுகிறான். ஒரு நாள், யமுனா நதிக் கரையில், தள்ளியிருக்கும் ஒரு பாறையில் என் உருவம் காவிக் கட்டியினால் வரையப் பட்டிருப்பதைக் கண்டேன். வெறும் கோடுகளால் மனித உருவத்தை இவ்வளவு தத்ரூபமாக வரைய முடியும் என்பதை அன்றுதான் நான் தெரிந்து கொண்டேன். இதனை யார் வரைந்திருப்பார்கள் என்று சுற்றிப் பார்த்த பொழுது, அதன்பின் நீங்கள் மறைவாக இருப்பது தெரிந்தது. இத்தகைய கலை ஆர்வத்தைத் தடுக்கக் கூடாது என்று நான் அடிக்கடி அங்கு வரலானேன். தங்களைக் கவனிக்காதது போலவும் நடந்து கொண்டேன். என் தந்தைக்குக்கூட இது தெரியும்.''

அவன் பேச்சற்று நின்றான்.

அவள் சிரம் அசைத்து விடைபெற்றுக் கொண்டாள். பல்லக்கின் திரையைப் போட்டுவிட்டு மனத்தின் எண்ணங்களுக்குத் திரை போட முடியாமல் தவித்தான் அவன்.

மறு நாள் பொழுது மலர்ந்தது. சிற்ப வேலையை ஆரம்பித்தான் காசிநாத். முதல் நாள் செதுக்கிய ஷோபாவின் உருவமே சிந்தையில் நின்றது.

தன் அருகில் காலடிச் சத்தம் கேட்டுத் திரும்பினான். எழிலரசியாக, கொத்து மலர்களோடு ஷோபா நின்று கொண்டிருந்தாள்.

''இன்றும் சிற்பங்களைப் பார்க்க வந்தீர்களோ?'' என்று அவன் குறும்பாகவே கேட்டான்.

''பார்க்க வரவில்லை. என் உருவத்தைப் பதிக்கவே வந்தேன்'' என்றாள்.

அறுபத்து நான்கு கலைகளும் கற்று நாட்டைத் திறம்பட ஆண்ட அரசிகளுக்கும்,

ஸ்வீடனில் தபால் இலாகாவின் உயரிய, காலந் தவறாச் சேவையை மக்களுக்கு விளக்க ஒரு திரைப்படம் எடுத்தனர். திரையிடுவதற்காகத் தபால் மூலம் அனுப்பப்பட்ட அந்தச் செய்திப் படம் பிறகு மக்களுக்குக் காண்பிக்கப்படவே யில்லை. காரணம், அச்செய்திப் படம் தபாலில், நடுவழியில் எங்கோ தொலைந்து விட்டது! 'கரிகாலன்'

'நியூ டைம்ஸ்'

போர்க்களத்தில் ஆணுக்கு இணையாகப் போர் புரிந்த வீராங்கனைகளுக்கும், கல்வி கற்று வாதத்தில் திறம்படப் பங்கு பெற்று வெற்றி வாகை சூடிய வனிதையர்களுக்கும் தம் பெண் சளைக்கக் கூடாது என்ற நோக்கில் பரந்த கல்வியைப் பெண்ணுக்குப் புகட்டியிருந்தார் ஷோபாவின் தந்தை. மிகுந்த கல்வி அறிவினால் மிக முற்போக்கான எண்ணங்களும் அவளிடம் காணப்பட்டன.

அன்று ஆரம்பித்த அந்தத் தொடர்பு தொடர்ந்தது. தினசரி அவள் அந்த இடத்துக்கு வருவதும், அவளை மாதிரியாக வைத்துக் காசிநாத் சிற்ப உருவங்களைச் சமைப்பதும் வழக்கமாகியது.

ஷோபாவின் ஒத்துழைப்பால், மக்கள் பிரமிக்கும் வகையில் மடமடவென்று உருவங்களை வடித்தான் காசிநாத். காலத்தாலும், அழிக்க முடியாத உயர் சிற்பங்கள் உருப் பெற்று உயர் காட்சியைத் தந்தன.

காசிநாத்தின் திறனுக்கு ஏற்ப அவனுக்கு ஷோபா கிடைத்தாளே என மற்றச் சிற்பிகள் கூறிக் கொண்டாலும், பொறாமைப்படாமல் அவன் வேலையில் சிறப்படைய உறுதுணையாயிருந்தனர்.

ஓய்வு நேரங்களில் எல்லோரும் அமர்வதும், எத்தகைய உருவத்தை வடிக்கலாம் என விவாதிப்பதும் அங்கு வழக்கமாயிருந்தது. ஷோபா எவ்விதம் தோற்றமளிக்கலாம் என்றும் தரமான அபிப்பிராயங்களை எடுத்துக் கூறுவர்.

அவை எல்லாம் பெரும் மனத்தோடும், முழு மனத்தோடும் ஏற்கப்பட்டாலும்கூட ஷோபாவின் உருவத்தைச் சிலையாக வடிக்கும் உரிமை காசிநாத்துக்கு மட்டுமே இருந்தது. ஆடலரசியாகவும், காதலியாகவும், தெய்வ மங்கையாகவும், தெய்வக் குழந்தையின் தாயாகவும் பல கோணங்களில் அவளை வடித்தான் காசிநாத்., அவன் உளி ஓயாமல் வேலை செய்தது. எழும்பிய சுவர்களெல்லாம் சிற்ப வடிவங்களாகத் திகழ்ந்தன.

ஒரு சமயம் சற்று ஓய்வுக்காக அமர்ந்திருந்தான் அவன். அவன் செதுக்கிய சிலைகளை விமர்சித்தவாறு, அவைகளுக்குப் பூட்டிய

நகைகள் போதவில்லை எனக் கூறி எடுத்துக் காண்பித்துக் கொண்டிருந்தாள் ஷோபா. ''மணமான பெண்ணுக்குக் கால் விரலில் மெட்டி போடாமல் இருக்கலாமா? என்ன சிற்பம் வடிக்கிறீர்கள் நீங்கள்?'' என அவனைப் பரிகாசம் செய்து கொண்டிருந்தாள் ஷோபா.

அவள் கூறுவது தன் குறையை என்றாலும், அவள் கூறும் அழகை ரசித்துக் கொண்டிருந்தான் அவன். அவள் பொது அறிவும், புத்தி கூர்மையும் அவனை மகிழ வைத்தன. தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டான் அவன்.

தலையைத் திருப்பி அவளை நோக்கி, ''ஷோபா, நீ எப்பொழுது மெட்டி போட்டுக் கொள்ளப் போகிறாய்?'' என்று ஆவல் பொங்கக் கேட்டான். அவளுடைய அழகு பாதங்களின் நீண்ட தளிர் விரல்களில் மெட்டி போட்டால், அழகு இன்னும் மேம்படும் என்பதில் சந்தேகம் வேறு? இந்த ஒரு பதிலில் அவள் உள்ளத்தைத் துல்லியமாகப் புரிந்து கொண்டுவிடலாமே என்ற துடிப்பும் அவனுக்கு இருக்கத்தான் செய்தது.

அவள் பதுமையாக அமர்ந்திருந்தாள்.

''ஷோபா ! நான் கேட்டேனே! பதில் சொல்லவில்லையே !'' என்றான் அவன்.

லண்டனில் உள்ள டாக்டர் ஹென்ஸ் கோ என்பவரைப் பார்க்க வரும் நோயாளிகள் விருப்பப்பட்டால் காத்துக் கொண்டிருக்கும் நேரத்தில் முடி திருத்திக் கொள்ளலாம். காத்திருக்கும் அறையிலேயே டாக்டரின் மனைவி ஒரு சலூன் நடத்தி வருகிறார்!

ஆதாரம்: டிட் பிட்ஸ் - தகவல்: கன்னிஸா

'' நான் எடுத்துக் கொள்ளும் சிரமமும், தங்கள் சிற்ப வேலைக்காகக் கொடுக்கும் ஒத்துழைப்பும் இந்த ராதாஸ்வாமி கோயிலின் எழில் தோற்றத்துக்கும், அளவில்லாத புகழுக்கும் மட்டும்தான் என்று நினைக்கிறீர்களா?'' மென்மையான குரலில் ஆழ்ந்த பொருமலுடன் கேட்டாள் அவள்.

இதனைக் கேட்டதும் உள்ளத்தில் இன்பம் சிறகு விரித்துப் பறந்தது. ஆனாலும், அவளைச் சற்றுச் சீண்டிவிட்டு வேடிக்கை பார்க்க விரும்பினான் அவன். என்னதான் புகழ் ஓங்கிய சிற்பியாக இருந்தாலும், இளம் ஆண் மனத்துக்கு உரிய விஷமத்தனம் இல்லாமலா போய்விடும்?

''புகழுக்காக மட்டும் என்று கூறிவிட முடியுமா ஷோபா? அமரத்துவம் பெற்று நிற்கும் கலைக்காகச் செய்யும் அரிய தொண்டு உன்னுடையது. இங்கு பதித்த உன்னுடைய மோகன உருவங்கள் எத்தனையோ ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகள் வாழத்தான் போகின்றன. அது என்ன சாதாரணப் பெருமையா? எந்தப் பெண்தான் இதற்கு ஆசைப்படமாட்டாள்?'' என்றான் அவன் சாதாரணக் குரலில்.

சீறுவதைப் போல் அவனை நோக்கினாள் அவள். ''கல்லுடனேயே காலத்தைக் கழிக்கிறவருக்கு இதயத்தின் மென்மையான உணர்வுகளும் ஆசைகளும் எங்கு புரியப் போகின்றன? உங்கள் அருமைச் சிற்பங்கள் அழியாப் புகழ் பெற மட்டுமே என் காலத்தை எல்லாம் இங்கே வீணாக்கிக் கொண்டிருக்க நான் ஒரு மண்டூகம் இல்லை! எத்தனை சுய நலம் உங்கள் பேச்சிலே! 'ஆண்' என்ற உருவத்துக்காக மண்ணைப் பிசையும்போதே, பிரமதேவன் 'சுயநலம்' என்ற திரவத்தை அதில் நிரம்ப விட்டுத்தான் பிசைந்து விடுவார் போல் இருக்கிறது....'' என்றாள் காரமாக. கோபத்தில் அவளுடைய அழகிய நயனங்களின் இமைகள் படபடத்தன.

அவள் கோபமும் அவனை ரசிக்கத்தான் வைத்தது. வெகுண்டு அவள் கொட்டிய வார்த்தைகளைக் கேட்டதும், 'அடாடா! இந்த மலர் இதயத்தைத் துடிக்க வைத்து விட்டோமே' என்ற வருத்தமும் ஏற்பட்டது. அவன் சிரித்தான். ''கோபிக்காதே, ஷோபா! உன் உள்ளத்தைத் தெரிந்துகொள்ள வேறு வழி இல்லையே! அதனால் சற்றுச் சீண்டினேன்!'' என்றான் மன்னிப்புக் கேட்கும் குரலில்.

அவள் நாணப் பூரிப்போடு தலையைக் குனிந்து கொண்டாள். இந்தப் பேச்சால் வெற்றி இருவருக்கும்தானே !

ராதாஸ்வாமி கோயிலின் முக்கியமான பகுதியான அந்த இடத்தின் கலைப்பணியை முடித்த பிறகே திருமணத்தை வைத்துக் கொள்வது என்ற ஏற்பாடு அவர்களுக்குள் இருந்தது. அந்தப் பகுதியைச் செவ்வனே முடித்து வெற்றி விழாக் கொண்டாடும் பொழுது திருமணம் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் தீர்மானித்தனர்.

அவனும் வேக வேகமாகத் தன் திறமைகளையெல்லாம் கொட்டி அந்தப் பகுதி வேலையைச் செய்தான். அவளும் அவன் சோர்ந்து விடாதவண்ணம் உற்சாகப்படுத்தி வந்தாள்.

ஒரு நாள் பக்கத்து ஊரிலிருந்து நாராயண் பிரபு என்று ஒரு பெரும் பணக்காரர் ராதாஸ்வாமி கோயிலின் வேலைத் திறனைப் பார்க்க வந்தார். பிரமாதமான வரவேற்பு அவருக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. நாராயண் பிரபுவும் ஒய்யாரமாகத் தம் பரிவாரங்கள் புடைசூழச் சிற்ப வேலைகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். சிற்பக் கலையை நன்கு ரசிக்கத் தெரிந்தவராதலால், ஒவ்வொரு சிற்பத்தின் முன்பும் நின்று உன்னிப் பார்த்து ரசித்தார்.

ஒவ்வொன்றாகப் பார்த்துக் கொண்டு வந்தவர் காசிநாத் வடித்த சிற்பங்களைப் பார்த்ததும் அயர்ந்துவிட்டார். பேசுவது போல் இருக்கின்றனவே இந்தச் சிலைகள் ! அவற்றின் ஒப்பற்ற எழில் அவரைக் கவர்ந்துவிட்டது.

''காசிநாத்! நீ சாதாரணச் சிற்பியல்ல. பிரம்மனே உன் கரங்களில் வாசம் செய்கிறான். அதனால்தான், உன்னால், இவ்வளவு தத்ரூபமாக வடிக்க முடிகிறது.''

அவர் புகழுரையைத் தலையைக் குனிந்து மிகவும் மரியாதையாக ஏற்றுக் கொண்ட காசிநாத், ''இவ்வளவுக்கும் என் உழைப்பு மட்டும் காரணமில்லை. இவற்றைத் திறம்பட வடிக்க வேண்டும் என்ற ஒரே குறிக்கோளுக்காக, தன் நேரத்தை யெல்லாம் 'மாதிரி'யாக நிற்பதிலேயே செலவழித்த இந்தப் பெண்ணுக்கும் பெருமையில் பெரும் பங்கு உண்டு'' என்றான்.

நாராயண் பிரபு தலையைத் திருப்பி அங்கு நின்று கொண்டிருந்த பெண்ணைப் பார்த்தார். '' ஓ! இவ்வூர் பெரும் பண்டிதர் மகள் ஷோபா அல்லவா இவள்?''

ஷோபா இரண்டு அடி முன் வந்து வணங்கி, ''ஆம்!'' என்றாள்.

''பண்டிதர் பெரும் பாக்கியசாலி. எத்தனை அழகான மகள் அவருக்கு! எந்தச் சின்ன விஷயமும் பரிமளிக்கக் கடவுளின் ஒத்துழைப்பு வேண்டும் அம்மா. அதைத்தான் அதிர்ஷ்டம் என்று பெயரிட்டுத் தெய்வத்தின் வாரிசாகக் கருதுகிறோம். உன் உயர் தோற்றம் என்றென்றும் நிலைத்து நிற்க, இப்படி ஓர் அற்புதமான ஆலயமும் ஒப்பற்ற சிற்பியும் கிடைத்திருக்கின்றனர் பார்!'' என்றார்.

அவள் முறுவலித்து நின்றாள்.

''ராதாஸ்வாமி கோயிலின் திருப்பணிக்கு உன்னால் இவ்வளவு பெரும் தொண்டு செய்ய முடிவதற்கு நீ பெருமைப்பட வேண்டும். தெய்வம் கொடுத்ததைத்தானே நம்மால் தெய்வத்துக்குத் திருப்பித் தர முடியும். தெய்வம் தராத ஒன்றைப் புதுமையாய்ச் சிருஷ்டித்துத் தரத்தான் முடியுமா? உனக்கு ஆண்டவன் கொடுத்த லாவண்யத்தை அவன் கோயிலில் பிரதியாக்க நீ கொடுத்து வைத்திருக்க வேண்டும்'' என்றார் உணர்ச்சி பொங்க.

''இந்தப் பெருமையை உணர்ந்து உன் தந்தை இந்தப் பணிக்கு உன்னை அனுப்பி வைத்தாரே, அதற்காக அவரையும் பாராட்டுகிறேன்!'' என்றார் தொடர்ந்து.

பிறகு தாம் அணிந்திருந்த விலை உயர்ந்த முத்துமாலையை எடுத்து, ''உன் பெரிய பணிக்கு என் சிறிய பரிசாக இதை ஏற்றுக் கொள், அம்மா!'' என்று கூறி அவளிடம் கொடுத்தார்.

அவள் தயங்கியவாறே அதனைப் பெற்றுக் கொண்டாள்.

''காசிநாத், நீ வடிக்கும் இவளுடைய சிலையில் மறக்காமல் இந்த முத்துமாலையையும் வடித்துவிடு. ராதாஸ்வாமி கோயிலின் சிலையில் என் முத்து மாலையின் பிரதியாவது இருக்கும் பாக்கியம் எனக்கு இருக்கட்டும்'' என்றார் நாராயண் பிரபு.

அவர் சொன்னதை அப்படியே செய்வதாக வணங்கிச் சொன்னான் அவன்.

நாராயண் பிரபு மகிழ்ச்சி மிகுந்தவராகத் தம்மிடமிருந்த பச்சைக் கல் பதிக்கப்பட்ட மற்றொரு மாலையைக் காசிநாத்தின் கழுத்தில் போட்டுவிட்டுத் தம் ஊருக்குப் புறப்பட்டார்.

அந்த நிமிடம் முதலே தன் சிற்பங்களில் தவறாமல் முத்துமாலையையும் வடிக்க ஆரம்பித்தான் காசிநாத். அதுவே அவன் கைவண்ணத்தின் முத்திரை என்றுகூடச் சொல்லலாம்.

நாராயண் பிரபுவின் வார்த்தைகளில் பெருமை கொண்டாள் ஷோபா. அது ஒரு தனி உற்சாகத்தை அவளுக்குத் தந்தது என்றும் சொல்லலாம். அவளுடைய உற்சாகம் காசிநாத்தின் உற்சாகத்தைப் பெருக்கியது.

நினைத்ததற்கு மேல் அழகும், பொருளும் நிரம்பிய சிற்பங்கள் உருவாயின. அவன் சற்று ஓய்ந்த நேரத்தில் சின்னச் சின்ன சிலைகளை ஷோபா செதுக்கலானாள்.

நாராயண் பிரபுவுடன் கூட வந்த அவர் தம்பி கேசவ் பிரபுவுக்கு ஷோபாவைப் பார்த்ததும் எப்படியாவது அவளை மணந்து கொண்டு விட வேண்டும் என்ற ஓர் ஆவல் எழுந்தது. இதை மெல்லத் தன் தமையனிடம் தெரிவித்தான் கேசவ் பிரபு.

இதைக் கேட்டதும் முதலில் நாராயண் பிரபுவுக்கு அதிர்ச்சியாயிருந்தது. நம் சம்பந்தம் மற்றொரு ஜமீந்தாருடன் நடப்பதுதானே பொருத்தமாக இருக்கும் என்று நினைத்தார். அதே சமயத்தில் தம்பியின் மேல் இருந்த பாசத்தையும் நினைக்க வேண்டியிருந்தது.

வெகு நேரம் யோசித்த பிறகு நகைகளுடனும், கனிகளுடனும், மணம் கமழும் மலர்களுடனும், பட்டாடைகளுடனும் வாசனைத் திரவியங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு, அவள் தந்தையிடம் சென்று தம் அபிப்பிராயத்தைக் கூறினால், அவர் கண்டிப்பாக மறுக்க மாட்டார்; தம் பெண்ணுக்குக் கிட்டக் கூடிய அந்தஸ்தை நினைத்துப் பூரிப்பார் என்றும் அவர் உள்ளம் கூறியது.

அந்த வண்டியின் அழகும், அதில் பூட்டியிருந்த குதிரைகளின் கம்பீரமும், மக்களைக் கண்கொட்டாமல் பார்க்கச் செய்தன.

வண்டி துரிதமாக வந்து ஷோபா வீட்டு வாசலில் நின்ற பொழுது எல்லாருமே சற்று விசித்திரமாகப் பார்த்தனர்.

வாசல் திண்ணையில் அமர்ந்து, ஏதோ தீவிரமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஷோபாவின் தந்தையான பண்டிதர், நாராயண் பிரபுவின் வண்டி, தம் வீட்டு வாயிலில் நின்றதும் திடுக்கிட்டார்.

குழந்தை: கடவுளே! வைட மின்னு சொல்றோளே அதைக் குஞ்சாலாடுவிலும் ஓமப்பொடியிலும் நீங்க போடப்படாதா? காட் லிவராயிலிலும் ஷார்க் லிவ ராயிலிலுமா போடணும்?

''ஏண்டா, உங்கப்பாவைத் தேள் கொட்டிவிட்டதாமே?''

''ஆமாம்! உங்களைப் பார்க்கப் பயந்துண்டு கதவு மூலையிலே போய் ஒளிஞ்சிண்டார். அப்போ கொட்டிவிட்டது.''

வண்டியிலிருந்து இறங்கிய நாராயண் பிரபு எந்தவித உபசரிப்பையும் எதிர்பார்க்காதவராக வேகமாக அவர் வீட்டினுள் நுழைந்தார்.

இதற்குள் அங்கிருந்த ஆசனத்தைச் சீராக்கி, "வரவேண்டும், வரவேண்டும். தங்கள் வரவால் இந்தக் குடிசை புனிதமடைந்தது" என்ருர் பண்டிதர் உணர்ச்சி பொங்க.

நாராயண் பிரபு முறுவலித்தார். ஒரு முறை சுற்றி நோட்டம் விட்டு, "ஷோபா எங்கே?" என்று கேட்டார்.

'பெரிய மனிதர்களுடைய பார்வை அதிகம் மேலே விழக் கூடாதே! நல்லதல்லவே?' என நினைத்த பண்டிதர், "ஷோபா, வழக்கம் போல் ராதாஸ்வாமி கோயிலுக்குப் போயிருக்கிருள்!" என்ருர் மெல்லிய குரலில்.

"அவளுக்குக் கிட்டிய பெரும் பாக்கியம் அது!" என்ருர் பிரபு.

இதற்குள் ஓடிச் சென்று, கனிகளைச் சீராக நறுக்கி, ஒரு வெள்ளித் தாம்பாளத்தில் வைத்து அத்துடன் வெள்ளிக் கிண்ணத்தில் பாலையும் நிரப்பி எடுத்துக் கொண்டு வந்தார் பண்டிதர்.

"நல்ல சமாசாரம் ஒன்று கொண்டு வந்திருக்கிறேன். அதனைச் சொல்லிய பிறகு தான் இவையெல்லாம் பற்றி என் சிந்தனை திரும்பும்" என்ருர் நாராயண் பிரபு.

"நீங்கள் வந்ததே நல்ல சமாசாரம்தானே! ஒரு வார்த்தை சொல்லியிருந்தால் நானே வந்திருப்பேனே! இவ்வளவு சிரமம் நீங்கள் எடுத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டாம்!" என்ருர் பண்டிதர்.

"உங்கள் மகள் ஷோபாவுக்கு எப்பொழுது திருமணம் முடிக்கப் போகிறீர்கள்?"

பண்டிதர் இலேசாகச் சிரித்தார். "காலம் வரவேண்டுமே! மனத்துக்கு உகந்த வரன் கிடைக்க வேண்டுமே!" என்ருர் தயங்கிய குரலில்.

"காலம் வந்துவிட்டது. அந்த நற்செய்தியுடன்தான் நான் வந்திருக்கிறேன்" என்ருர் பிரபு.

"ராம்ஜி! பரிசுகளைக் கொண்டுவரச் சொல்லுங்கள்!" நாராயண் பிரபுவிடமிருந்து செயலாளருக்குக் கட்டளை பிறந்தது.

அதனைத் தொடர்ந்து, ஜரிகை வேலைப்பாடு செய்த பீதாம்பரத்தால் மூடப்பட்ட பெரிய தாம்பாளத்தைப் பணியாள் கொண்டு வந்து வைத்தான்.

பண்டிதர் பிரமிப்புடன் அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

"என் சகோதரன் கேசவ் பிரபுவுக்குத் தங்கள் மகளை மணம் முடித்துக் கொள்ளலாம் என்ற ஆவலோடு வந்திருக்கிறேன்" என்று கூறினர் நாராயண்பிரபு.

".... கேசவ் பிரபுவுக்கு.... என் மகளா?" வியப்பு விரிந்தது பண்டிதரிடம். உணர்ச்சி மேலீட்டால் அவர் கண்கள் படபடத்தன.

"இத்தனை ஆச்சரியம் எதற்கு? பணத்தையும், அந்தஸ்தையும் பார்த்து நீங்கள் பயந்துவிட வேண்டாம். உங்கள் பெண்ணைப் போன்ற அழகியையும், புத்திசாலியையும், எத்தனை பணம் கொடுத்தாலும் வாங்க முடியாது. மேலும், உங்களுக்குத் தெரியாதா, பெண்ணை எடுக்கும்போது நமக்கு மேம்பட்ட அந்தஸ்திலிருந்து எடுக்கக் கூடாது என்று?" என்ருர் சற்று அழுத்தமாகவே.

"மன்னிக்க வேண்டும். அவ்வளவுக்கு நான் கொடுத்து வைக்கவில்லையே!" என்ருர் பண்டிதர்.

'என்ன சொல்கிறீர்கள்?' என்பதைப் போல் அவரைக் கூர்ந்து பார்த்தார் நாராயண்பிரபு.

"என் மகளுக்கு ஏற்கனவே திருமணம் தீர்மானமாகிவிட்டது. நீங்கள் அளிக்கும் பொன்னன வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள முடியாதவனுக இருக்கிறேன்!" என்ருர் அவர் தயங்கிய குரலில்.

"என்னது! ஷோபாவுக்கு நிச்சயம் செய்துவிட்டீரா? மற்றவர்களுக்கு எப்படித் தெரியாமல் போயிற்று?" என்ருர் நாராயண் பிரபு பதறியவராக.

"நிச்சயதார்த்த விருந்து இன்னும் வைக்கவில்லை. அதனுல்தான்....."

"அப்படியானல்....."

"ஷோபாவும், சிற்பி காசிநாத்தும் ஒருவரையொருவர் நேசிக்கின்றனர். ராதா ஸ்வாமி கோயிலில் தன் பகுதி வேலையை முடித்த பிறகே திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்று விரதம் பூண்டிருக்கிருன் காசிநாத். ஷோபாவும் அதற்கு ஒப்புதல் தந்திருக்கிருள். மனப்பூர்வமாக விரும்பும் இருவரை, அநாவசியமாகப் பிரிக்க வேண்டாம் என்ற எண்ணம்தான் எனக்கு. உங்கள் சம்பந்தத்தோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது இது சாமான்யம் என்றாலும், இதுவரையில் வளர்த்த ஆசையைத் துண்டிக்க எனக்குத் தைரியம் இல்லையே!" என்ருர் பண்டிதர் மெல்லிய குரலில்.

"தாம்பூலம்தான் மாற்றவில்லையே!..... ஷோபாவிடம் அபிப்பிராயம் கேட்டால் என்ன? என்ன இருந்தாலும், ஒரு மகாராணியைப் போல் வாழ்வதென்ருல் எந்தப் பெண்ணுக்கும் விருப்பம் இருக்கத்தானே செய்யும்? காசிநாத்தைத் திருமணம் செய்து கொண்டால் இந்த உயர்வையெல்லாம் சிந்திக்கத்தான் முடியுமா?" என்ருர் அவர் விடாப்பிடியாக.

"மன்னிக்க வேண்டும், பிரபு. பெண்களைப் பொறுத்த வரையில் வாழ்க்கை நிறைவடைவது பணத்தாலும், பதவியாலும் இல்லை. அவர்கள் மனம் ஒருவரையொருவர் விரும்பிவிட்டால், மற்றவர்களிடம் இருக்கும் எந்த உயர்வும் அவர்கள் கண்ணில் படுவதில்லை. ஷோபாவும் காசிநாத்தும் வாயைத் திறந்து சொல்லாவிட்டாலும், அவர்களுடைய குறிப்பிலிருந்து நான் தெரிந்து கொண்டேன். அதனுல்தான் அவள் உருவத்தை அவன் வடிப்பதையும் நான் தடுத்து நிறுத்தவில்லை!" என்ருர் பண்டிதர்.

நாராயண் பிரபு சிரித்தார். "நீங்கள் அவர்கள் மன நிலையைப் புரிந்து கொள்ளவில்லை என்பது இதிலேயே நன்ருகத் தெரிகிறது. தன் மனைவியாகப் போகிறவளின் உருவத்தை, எவனும் பலர் பார்த்து ரசிக்கும்படி சிற்பமாக வடிக்கமாட்டான். அவனுடைய

தனி உரிமைக் குணம் அதற்கு இடம் தராது. இச்செயல் ஒன்றே காசிநாத், ஷோபாவை மணக்கும் அபிப்பிராயத்தில் இல்லை என்பதை நன்கு தெரிவிக்கிறது'' என்றார்.

''அந்த முடிவு தவறு. பிற பெண்களைத் தூய எண்ணத்தோடு பார்க்கும் குணம் கொண்ட எவனுக்கும் நீங்கள் சொல்லும் எண்ணம் இராது. நெஞ்சில் வஞ்சம் கொண்டவனே பிறர் தன் மனைவியைப் பார்க்கக் கூடாது என்று நினைப்பான்'' என்றார் பண்டிதரும் விடாமல்.

''எதற்கு இத்தனை விவாதம்? ஷோபாவின் அபிப்பிராயத்தையே கேட்டுவிடுவோமே!'' என்றார் நாராயண் பிரபு உறுதியாக.

''கேட்பதில் எனக்கு ஆட்சேபம் இல்லை. ஆனால் அவர்கள் மனத்தில் ஊடுருவியிருக்கும் எண்ணம் எனக்கு நன்றாகத் தெரியும்!'' என்றார் பண்டிதர்.

சிறிது நேர யோசனைக்குப் பிறகு, ''நீங்கள் சொல்லுவதுதான் சரி. இவ்வாறு ஒரு பெண்ணைக் கட்டாயப்படுத்தி மணக்கச் செய்வதை நான் விரும்பவில்லை. மனம் ஓர் இடத்தை நாடிவிட்டது என அறிந்தால், அது தகுதியானதாயின், அதனை நாம் ஆதரிப்பதே சிறந்தது. மற்றவை என்னதான் உயர்வானாலும் வரவேற்கத் தகுந்தது அல்ல'' என்றார் நாராயண் பிரபு, அழுத்தமாக. பிறகு அவர், ''ஷோபா தன் மன விருப்பம் போல் மணந்து, நீண்ட நாட்கள் நன்றாக இருக்க வேண்டும் என நான் வாழ்த்துகிறேன்'' என்று கூறினார்.

பிறகு சட்டென்று எழுந்து, ''சரி, புறப்படுகிறேம்'' என்றார் நாராயண் பிரபு.

''என்னது? இவ்வளவு அவசரம்? சற்று அமரக் கூடாதா?'' என்றார் பண்டிதர்.

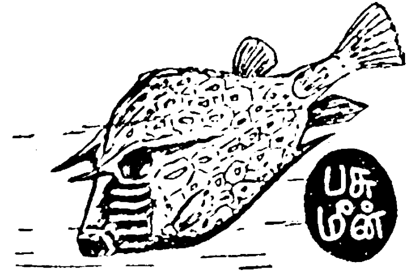
''சற்று அமர்வதுபோல் இல்லையே, வந்த விஷயம்!'' என்று வேதனையுடன் கூறியவர் அந்த விநாடியே அங்கிருந்து புறப்பட்டும் விட்டார்.

உடன் இருந்த பணியாட்கள், கொண்டு வந்த பொருட்களை அப்படியே திருப்பி எடுத்துச் சென்றனர்.

கேசவ்பிரபு இந்த முடிவைக் கேட்டு வெகுண்டான். அவளை முதன் முதலில் கோயிலில் பார்த்த போதே அவளுடைய அழகுத் தோற்றம் அவனை திறங்கச் செய்தது. நாராயண் பிரபுவே இந்தப் பேச்சை ஆரம்பித்த பொழுது அவன் மகிழ்ந்தான். தேவதையைப் போன்ற அப்படியொரு பெண்ணை மணப்பதைப் பெரும் அதிர்ஷ்டமாகவே கருதினான் அவன்.

மனத்திலேயே அவளை ராணியாக்கி அந்தக் கற்பனையிலேயே மிதந்து கொண்டிருந்த கேசவ் பிரபுவுக்கு அவள் தனக்குக் கிட்டமாட்டாள் என்ற செய்தி பெரும் அதிர்ச்சியாகவே இருந்தது. எப்படியாவது அவளை அடைந்தே தீர வேண்டும் என்ற வெறி அவனிடம் குடிகொண்டது.

ஒரு நாள் கேசவப் பிரபு தன்னை மிகவும் வசீகரமாக அலங்கரித்துக் கொண்டு தற்பெருமையைப் பறைசாற்றும் வகையில்,

பசுவுக்கு இரண்டு கொம்புகள் இருப்பதுபோன்று இரண்டு கூர்மையான கொம்பு போன்ற பகுதிகள் இம்மீனின் தலைப் பகுதியில் துருத்திக் கொண்டு காட்சியளிப்பதால் இதற்குப் ''பசுமீன்'' என்ற சிறப்புப் பெயர். சுமார் ஓர் அங்குலம் முதல் ஒன்பது அங்குலம் நீளம் வரை வளரக் கூடியது. மனிதனுக்கு உணவாகப் பயன்படாத இம்மீன்கள் உலகில் உள்ள உஷ்ணப் பிரதேச கடற்கரைப் பகுதிகளிலெல்லாம் காணப்படுகின்றன. குறிப்பாக தூத்துக்குடி கடற்கரை இராமநாதபுரம் மாவட்டத்திலுள்ள தொண்டி கடற்கரை கிழக்கரை ஆகிய இடங்களில் இம்மீன்கள் அகப்படுவதுண்டு.

இதன் உடற்பகுதிகள் யாவும் அறுகோண வடிவமுள்ள கடினமான எலும்புத் தகடுகளால் போர்த்திப் பாதுகாக்கப்பட்டுள்ளன. கண்களும், வாயும், துடுப்புகளும், வால் பகுதியும் மாத்திரம்தாம் இக்கடினமான எலும்புத் தகடுகளால் போர்த்தப்படாமல் காட்சியளிக்கின்றன.

பசுமீன் நீந்தும் போது நீரை வாயினுள் உறுஞ்சி சுவாசிப்பதற் குண்டான சிறிய துவாரத்தின் வழியாகப் பின்னோக்கி வெகுவேகமாக வெளியிடுகிறது. இதனால் உண்டாகும் உந்து சக்தியின் உதவியால் நீரில் விரைகிறது. முதுகுப்புறத் துடுப்பும், குதத் துடுப்பும் நீந்த உதவுகின்றன. ஆபத்து சமயத்தில் விசிறி போன்ற அமைப்புடைய வால் துடுப்பையும் பயன்படுத்தி வேகத்தை அதிகரிக்கும்.

தற்காப்புக்கென்று எவ்வித விஷ உறுப்பையும் கொண்டிராத இம்மீனுக்கு இதன் உடலைச் சுற்றியுள்ள எலும்புத் தகடுகள்தாம் பாதுகாப்பளிக்கின்றன. இதன் பகை விலங்குகள் கூர்மையான கொம்பு போன்று அமைப்புடைய உறுப்பைப் பார்த்தவுடன் அச்சம் கொண்டு பயந்து ஓடோடிவிடும். துணிந்து சில கடல் பிராணிகள் இம்மீன்களைக் கடித்தாலும் அதனால் பசுமீன் காயமடைவதில்லை. இதன் உடல் எலும்புத் தகடுகளாக இருப்பதால் உண்ணக்கூடிய சதைப் பற்றுள்ள உடல் இல்லை என எண்ணிக் கவ்வியதை விடுவித்துவிட்டுச் சென்றுவிடும். இம்மீனின் உடல் பகுதி பெட்டி போன்ற அமைப்பில் பாதுகாப்பாக வைக்கப்பட்டிருப்பதால் இம்மீனுக்குப் ''பெட்டி மீன்'' என்ற சிறப்புப் பெயர் கூட உண்டு.

இறந்த பசுமீன்களை வெய்யிலில் நன்றாகக் காய வைத்து வர்ணம் பூசிக் காட்சிப் பொருளாக வைத்திருப்பதைக் கடற்கரைப் பகுதிகளில் அநேக வீடுகளில் காணலாம். - அந்தோனி பேசில்

ஆட்கள் புடைசூழக் கோயில் வேலையைப் பார்க்க வந்தான்.

கலையை ரசித்துக் கொண்டே வந்தவன் காசிநாத் வேலை செய்யும் இடத்துக்கு வந்ததும் அங்கு நின்று விட்டான். அவனுடன் நட்பு முறையில்பேச ஆரம்பித்தான்.

தொடர்ந்து அடிக்கடி வர ஆரம்பித்த கேசவ் பிரபு காசிநாத்திடம் நேரத்தைச் செலவழித்தான். பல நாட்கள் இப்படிச் சென்றன.

ஒரு நாள் கேசவ் பிரபு காசிநாத்தைத் தன்னுடன் தன் ஊருக்கு அழைத்துச் சென்றான். திரும்பி வந்த காசிநாத் மயங்கிச் சுருண்டு வீழ்ந்து மாண்டும் போனான்.

துடித்துப் போனாள் ஷோபா.

விஷயம் அறிந்ததும் பதறி ஓடி வந்தான் கேசவ் பிரபு. அவனைக் கண்களில் நெருப்புப் பறக்க நோக்கினாள் ஷோபா. காசிநாத்தைக் கேசவ் பிரபுதான் கொன்று விட்டான் என்று ஷோபா உறுதியாக நம்பினாள்.

காசிநாத்தின் மரணத்துக்குத் தான் காரணமில்லை என்று கேசவ் பிரபு எவ்வளவோ கூறினான். மன்றாடினான். ஷோபா அதை நம்பத் தயாராக இல்லை.

சூழ்நிலை காசிநாத்தைக் கொன்றவன் — கேசவ் பிரபுதான் எனக் கருதும்படி இருந்தாலும் உண்மையில் அந்தக் கொலையைச் செய்தவன் கேசவ் பிரபு இல்லை.

அவன் உண்மையைச் சொல்லிப் புலம்பியதையோ, நண்பனின் மறைவால் துடித்ததையோ, நடிப்பு என்றே கருதினாள் ஷோபா. அவளுக்கு வந்த ஆத்திரத்தில், அருகில் இருந்த உளியை எடுத்து அவனை நோக்கி வீசி எறிந்தாள்.

ஆழமாகக் கேசவ் பிரபுவின் உடலில் பாய்ந்த உளி ரத்தத்தைப் பொங்க வைத்தது. கண நேரத்தில் நடந்துவிட்ட இந்தச் செயலால் சுற்றியிருந்த எல்லோருமே பதறிப் போய் விட்டனர்.

பொங்கிய ரத்தத்தைக் கண்டு ஷோபாவும் பிரமித்து நின்றுவிட்டாள். அந்த விநாடியே பைத்தியம் பிடித்தவள் போல் நகைக்க ஆரம்பித்தவள் அந்த இடத்தை விட்டு ஓடலானாள். அவளைப் பிடிக்க எடுத்துக் கொண்ட அவ்வளவு முயற்சிகளும் வீணாயின.

அதேபோல கேசவ் பிரபுவைக் காப்பாற்ற எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகளும் வீண் தான்! தன் மேனியில் காயம் பட்டதைவிட, ஒரு பெண், அதுவும் தான் பெரும் அளவில் அன்பும் மரியாதையும் வைத்திருந்த பெண் தன்னை இவ்வளவு கேவலமாக நினைத்துவிட்டாளே என்ற வேதனையே பெரிதும் வாட்டியது அவனை. அந்த வேதனைதான் அவன் நிலையைக் கவலைக்கு இடமாக்கியிருக்குமோ என்று கூடப் பலர் எண்ணினர்.

நாராயண் பிரபு தம் தம்பியின் நிலையைப் பார்த்துப் பதறிவிட்டார். தம் ஆசையை எல்லாம் கொட்டி வளர்த்த தம்பி தம்மை விட்டு இவ்வளவு தூரம் விலகிப் போகிறானே! அவனைப் பிடித்து நிறுத்த முடியவில்லையே என்று நினைக்கையில் உள்ளமே வெடிப்பது போல் தோன்றியது அவருக்கு. அருகில் அமர்ந்து அவனை வருடிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார் அவர். கண்கள் குளமாக, அந்தக் கம்பீர உருவம், சோகத்தின் பிரதியாகத் தொய்ந்து அமர்ந்திருந்த காட்சி, பார்ப்பவரையெல்லாம் பதைக்கச் செய்தது.

கடைசி மூச்சு உள்ளவரையில், "சத்தியமாக, நான் காசிநாத்தைக் கொல்லவில்லை அண்ணா! ஷோபாவை அவனுக்குத் திருமணம் செய்து வைப்பதாகத்தான் வாக்குக் கொடுத்தேன், அண்ணா. இதை ஷோபாவிடம் சொல்லுங்கள்!" என்று மன்றாடிக் கொண்டிருந்தான் கேசவ் பிரபு.

"எனக்குத் தெரியும், தம்பி! நீ சொல்லுவதை நான் நம்புகிறேன்.....!" என்றார் அவர்.

"ராதாஸ்வாமி கோயில் மிகப் பிரமாதமாக அமைய வேண்டுமென்பதற்காகவே என் சொந்த விருப்பு வெறுப்புக்களைக் கட்டுப்படுத்தவும், தியாகம் செய்யவும் நான் தயாராக இருந்தேனே! காசிநாத்திடம்கூட இதை நான் சொல்லி யிருக்கிறேன், அண்ணா!" எனக் கதறினான் கேசவ் பிரபு.

"உன் உயர்ந்த நோக்கத்தை இந்த உலகம் புரிந்து கொள்ளும் தம்பி. நீ மனத்தை அலட்டிக் கொள்ளாதே!" என்று பொங்கிய கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டவாறு சமாதானம் செய்தார் நாராயண் பிரபு.

மன நிம்மதி இல்லாமலேயே மறைந்தான் கேசவ் பிரபு.

நாராயண் பிரபுவுக்கு எல்லாமே வெறுத்து விட்டது. தம் சொத்துக்களை யெல்லாம் தம்பியின் மன ஆறுதலுக்காக ராதாஸ்வாமி கோயிலுக்கு எழுதி வைத்துவிட்டுத் துறவியாகிவிட்டார் நாராயண் பிரபு. குழந்தை இல்லாத அவருக்கு வேறு என்னதான் செய்யத் தோன்றும்?

இந்தத் திடீர் மாற்றம் அந்தப் பகுதி மக்களையே சோகத்தில் ஆழ்த்தியது. ராதாஸ்வாமி கோயிலுக்குப் பெருமளவு பணம் சேர்ந்தது. ஆனால் உழைக்க ஆள் இல்லையே! சிற்பிகள் அங்கு போய் வேலை செய்வதென்றால் நடுங்கினர். அப்படி ஒரு 'கிலி' அவர்களைப் பிடித்து ஆட்டியது.

ஒரு மாதத்துக்குப் பிறகு நள்ளிரவில் உளிச் சத்தம் அந்தக் கோயிலில் கேட்டது. முதலில் பிரமையோ என நினைத்த அக்கம் பக்கத்தவர் தொடர்ந்து ஒலி கேட்கவே மெதுவாக வந்து பார்த்தனர். பார்த்தவர்களெல்லாம் பயந்து நடுங்கினர். வாய் பேச வராமல் குழறினர்.

ஆம்! தலைவிரி கோலத்தோடு, காசிநாத் செதுக்க ஆரம்பித்த சிலைகளைப் பூர்த்திசெய்து கொண்டிருந்தாள் ஷோபா. அவள் அருகில் சென்று எதையும் கூறத் தைரியம் இல்லாமல் தவித்தனர் ஊர் மக்கள்.

இரண்டு மூன்று நாட்கள் இது தொடர்ந்து நடந்து கொண்டிருந்தது. இரவு முழுவதும் வேலை செய்யும் ஒலி கேட்கும். மறு நாள் காலையில் வந்து பார்த்தால் காசிநாத் செதுக்கியது போலவே அருமையான சிலை உருவாகி யிருக்கும்.

இந்தக் கோயிலின் திருப்பணி முழுதும் இப்படித்தான் நடக்கப் போகிறதா? எதுவும் புரியாமல் மக்கள் திகைத்தனர். மக்கள் ஆவலோடு கூட்டம் கூட்டமாகச் சென்ற அந்த இடம் இன்று புறக்கணிக்கப்பட்டு விட்டது.

திடீரென்று ஒரு நாள் நடு இரவில், 'வீல்' என்ற ஓர் அலறல் கேட்டது. திடுக்கிட்ட மக்கள் ஓடி வந்து பார்த்தனர். வாயிலிருந்து ரத்தத்தைக் கக்கியவாறு மல்லாந்து வீழ்ந்திருந்தாள் ஷோபா. அவள் உயிர் பிரிந்திருந்தது.

அவள் எப்படி மாண்டாள்? அவ்வளவு இரத்தம் வரக் காரணம் என்ன என்பது இன்று வரையில் யாருக்கும் புரியவில்லை.

''ஷோபாவை வைத்துக் காசிநாத் செதுக்கிய சிற்பங்களே இன்று நீங்கள் பார்த்தவை. அதனால்தான் அவற்றின் சாயல்கள் ஒரே மாதிரியாக இருக்கின்றன'' என்று முடித்தார் எங்கள் வழிகாட்டி.

''ஆமாம். அது சரிதான். காசிநாத்தின் மரணத்துக்கும் ஷோபாவின் மரணத்துக்கும் காரணமே தெரியவில்லை. இல்லையா?'' என்று கேட்டேன்.

''ராதாஸ்வாமி கோயில் நிர்மாணத்தில் அப்படி ஒரு நிகழ்ச்சியும் உண்டு என்பதே யாருக்கும் தெரியாதே!''

''மிகவும் பரிதாபப்பட வேண்டிய விஷயம். அவர்கள் இருவரும் வாழ்க்கையில் ஒன்று பட்டிருந்தால் இந்தக் கோயில் வேலையே இதற்குள் பெரும் பங்கு முடிந்திருக்கும்'' என்றேன் தாபத்தோடு.

''தெய்வ கைங்கரியத்தில் ஏற்படும் விசித்திரங்களை என்னவென்று சொல்வது? ஏன் இது நடந்ததோ? என்ன குற்றமோ, யார் கண்டார்கள்?'' என்றார் வழிகாட்டி பிரதாப்.

''நான்கூடக் கேசவ் பிரபுவைச் சந்தேகித்தேன். பாவம்! குற்றம் இல்லாமல் மன வேதனையோடு அவர் மடிந்து விட்டாரே! இவ்வளவு பெரிய பணக்காரருக்கு இப்படி ஒரு பரிதாப முடிவா?'' என வருத்தப் பட்டான் சங்கர்.

''அதுதான் உலகம்!'' என்ற பிரதாப், ''நாழியாகிறது. நான் புறப்படுகிறேன்... நாளைக் காலை புறப்படத் தயாராக இருங்கள்'' எனக் கூறி விடைபெற்றார்.

''உண்மைக் காதலர்களுக்கே ஒரு தலை எழுத்து! அவர்கள் நிம்மதியாகத் திருமணம் செய்து கொண்டு இன்பமாக வாழ முடியாது போல் இருக்கிறது'' என்று மனம் உடைந்து கூறினாள் நந்தினி.

''தாஜ்மகலுக்குச் சவால் இந்த ராதாஸ்வாமி கோயில் என்கிறார்களே! அது காதலித்து, மணந்து வாழ்ந்ததன் அடையாளம். இது காதலர்கள் மாய்ந்ததன் முத்திரை. இல்லையா?'' என்று தாபத்தோடு குறிப்பிட்டாள் சரளா.

''என்ன செய்வது? எந்த ஒரு பெரும் காரிய சாதனைக்கும், பலருடைய இன்னல்களும் தியாகமும் அடித்தளமாக வேண்டியிருக்கின்றன'' என்றேன் நான்.

''உண்மைதான். ஆனால் அவர்கள் முடிவு எப்படி ஏற்பட்டது? அதில் எந்த நியாயம் இருக்கிறது எனத் தெரிந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும்? அதையும் சேர்த்து இந்தக் கட்டடப் பணியில் குறிப்பிட்டால், கட்டடத்தையே பெரும் மதிப்போடு மக்கள் பார்க்க மாட்டார்களா? உயிரையே கொடுத்த அவர்கள் எல்லாம் நினைவுபடுத்தப்பட வேண்டியவர்கள் இல்லையா?'' என்றான் சங்கர்.

''ஆமாம். அத்தகைய விஷயங்களே, பார்வையாளர்களுக்கு ஒரு பக்தியையும் மதிப்பையும் உண்டாக்கும்'' என்று ஆமோதித்தேன்.

''நூற்றுக்கு நூறு சரி. ஆனால் அவர்கள் முடிவு எப்படி ஏற்பட்டது? என்று புரியவில்லையே!'' என்றான் ஜகன் ஆதங்கத்தோடு.

''ஏண்டா, ஜகன், நீதான் ஆவியெல்லாம் கூப்பிடலாம், அவர்களோடு பேசிப் பல விஷயங்களைப் புரிந்து கொள்ளலாம் என்றாயே! அதை இப்பொழுது முயன்று பார்த்தால் என்ன?'' என்று கேட்டான் சங்கர் ஆவல் பொங்க.

''நல்ல யோசனை ஜகன். காசிநாத்தையும், கேசவ் பிரபுவையும், ஷோபாவையும் அழைத்தால் விஷயம் தெளிவாகிவிடுமே!'' எனப் பக்கபலமாகக் கூறினேன் நான்.

''ஆவிகளைக் கூப்பிடுவதா? அப்பப்பா! எத்தனை விபரீதமான செயல்? அதெல்லாம் ஒன்றும் வேண்டாம். எதற்காக இந்த வீண் விவகாரமெல்லாம்?'' எனப் பதறினாள், சரளா, சங்கரின் பேச்சைக் கேட்ட மாத்திரத்திலேயே.

''ஆவிகளைக் கூப்பிடலாம் என்று சொன்னால், அதற்கு இவ்வளவு பயமா? அவை நம்மை எதுவும் செய்து விடாது. மேலும்,

---

பேயை விரட்டிய புலவன்

ஒரு சமயம் போஜ ராஜன் ஒரு வழிப்போக்கர் தங்கும் விடுதியைக் கட்டினான். ஆனால் அதில் ஒரு பேய் குடிகொண்டு தங்க வந்த மக்களைக் கொன்றது. பேயை விரட்டக் காளிதாஸன் முன் வந்தான். விடுதிக்குச் சென்று தங்கினான்.

பிசாசு வந்து ஒவ்வொரு ஜாமத்திலும் தான் கேட்கும் கேள்விகளுக்குச் சரியான பதில் கூறு விட்டால் கொன்றுவிடுவேன் என்றது. புலவன் இணங்கினான்.

''ஒவ்வொரு மனிதனிடமும் உள்ள இரண்டு, இது எவை?'' என்றது பேய்.

புலவன் சொன்னான்: ''ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் இரண்டு சந்தர்ப்பங்கள் உண்டு. ஒன்று நல்லது; மற்றொன்று தீயது!''

திருப்தியுற்ற பேய் சென்றுவிட்டது. இதுபோல் ஒவ்வொரு ஜாமத்திலும் புலவன் பேயை வென்றான். இறுதி ஜாமத்தில் புலவன் பேயை மடக்கினான்: ''எனது கேள்விக்கு இப்போது நீ பதிலளிக்க வேண்டும். இல்லையேல் இந்த விடுதியைக் காலி செய்துவிட வேண்டும்'' என்றான். பேய் இணங்கியது.

''ஒரு கம்பு இருக்கிறது. அதன் எல்லாப் பக்கங்களும் ஒரே மாதிரியாக உருண்டையாக ஆக்கப் பட்டுள்ளது. இதன் அடிப்பக்கம் எது? மேல் பக்கம் எது?'' என்றான் புலவன்.

பேய் திருதிருவென்று விழித்தது.

புலவனே பதிலைச் சொன்னான்: ''அந்தக் குச்சியைத் தண்ணீரில் மிதக்க விட்டால் நீரில் அமுங்குவது அடிப்பக்கம், மேலே தெரிவது மேல் பக்கம்'' என்று.

வெட்கித் தலைகுனிந்த பேய் விடுதியைக் காலி செய்தது.

ஆதாரம்: பவன்ஸ்
தகவல்: ஞானகிமணாளன்

தன் சகோதரன் ஆபத்தானநிலையில் இருக்கிறான், போக வேண்டும் என அலுவலகப் பையன் மானேஜரிடம் அனுமதி வாங்கிக் கொண்டு விளையாட்டு மைதானத்துக்குப் போய்விட்டான் பந்தயங்களை ரசிக்க!

அங்கே அவனைச் சந்தித்த மானேஜர் "ஏன் தம்பி, உன் சகோதரனுக்கு ஆபத்து என்றாயே!" என்று கேட்க, "பார்த்தால் நிலைமை அப்படித் தான் இருக்கிறது, ஸார்... என் சகோதரன் தான் இங்கே 'அம்பயர்'" என்றான் பட்டென்று.

"லயா"

அந்த ஒரு வழிதானே இப்பொழுது உண்மையைத் தெரிந்து கொள்ள இருக்கிறது? அதை விட்டால் நடந்த சம்பவங்களை அறியவே வழி கிடையாதே!"

"அதுவும் சரிதான். முயற்சி செய்துதான் பார்ப்போமே!" என மற்றவர்கள் கூறவும் ஜகனும் ஒப்புக் கொண்டான்.

"இந்த மாதிரி இடங்களில் எல்லாம் ஆவிகளைக் கூப்பிட முடியாது. நாம் ஏதாவது ஓர் அறைக்குச் சென்றுதான் முயன்று பார்க்க வேண்டும்" என்றான் ஜகன்.

"முயன்று பார்க்க வேண்டும் என்று சொல்லாதே, ஜகன். கண்டிப்பாகக் காசிநாத்தின் ஆவியோ, கேசவ் பிரபுவின் ஆவியோ ஷோபாவின் ஆவியோ வந்தே தீரவேண்டும். இந்தச் செய்கையை ராதாஸ்வாமி கோயிலுக்கு நம்மால் செய்யப்படும் பெரும் தொண்டு என்றுகூடச் சொல்லலாம். அவர்கள் என்ன உணர்ச்சிகளை, பெரும் ஆசைகளை உள்ளத்தில் அடக்கிக் கொண்டிருந்தார்களோ, அவற்றைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டாமா?"

ஜகன் தயங்கினான்.

"என்னடா, இது? இவ்வளவு நாட்கள் என்னவோ, படித்து ஆராய்ச்சி செய்தாய். சமயம் வரும்பொழுது பின்னுக்குப் போகிறாயே!" என்று நான் சீண்டினேன்.

"நான் படித்ததும், ஆராய்ச்சிகளைப் பற்றி விவரம் சேகரித்ததும் உண்மைதான்! ஆனால் இதுவரையில் ஒரு முறைகூட அவைகளை வரவழைக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டதில்லையே! அதனால்தான் யோசிக்கிறேன்" என்றான் ஜகன் தயங்கியவாறு.

"ஆவிகளைக் கூப்பிட்டு அவை வந்தாலும், அவை நமக்குப் புரியாத மொழியில் அல்லவா பேசும்!" நியாயமான ஒரு பிரச்னையைக் கிளப்பி விட்டாள் நந்தினி.

அவள் சொன்னதைக் கேட்டதும், நானும் சற்றுப் பிரமித்தேன். "ஆமாம், அந்த ஆவியை வரவழைப்பதில் வெற்றி பெற்றாலும் அவர்கள் மொழியில் பேசினால் எப்படிப் புரிந்து கொள்வது? இந்தப் பக்கத்து மொழி தெரிந்தவர்கள் யாராவது உடன் இருந்தால் வசதியாக இருக்கும்!" என்றேன்.

இதுவரையில் வழிகாட்டி பிரதாப் கூறிய வரலாறுகளில் நாங்கள் காட்டிய ஆர்வத்தை எங்களுடன் இருந்தே பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஒருவன், "இந்தக் கட்டடத்தின் பாதுகாப்பாளன்கூட ஆவிகளை வரவழைத்து அவற்றுடன் பேசுவதில் நிபுணன். பல முறை அவன் அவ்வாறு ஆவிகளை வரவழைத்துப் பேசுவதை நானே பார்த்திருக்கிறேன். அவனுக்கு இந்தப் பகுதி மொழி நன்றாகத் தெரியுமாதலால் அவனை நீங்கள் உதவி கேட்கலாமே!" என யோசனை கூறினான்.

கூட இருந்த எல்லாருமே ஆனந்தத்தினால் ஒரு முறை துள்ளிக் குதித்தனர். "அப்படியே செய்வோமே!" என்றனர் ஒருமித்த குரலில்.

அது சரியாக வருமா என்ற அச்சம் ஜகனுக்கு இருந்தாலும், பழக்கப்பட்டவன் ஒருவன் இருக்கிறான் என்றதும் முயன்று பார்ப்போமே என்ற தைரியம் அவனுக்கு வந்தது.

கட்டடப் பாதுகாப்பாளன் சோனால் வந்தான். தான் வரவழைத்துப் பேசிய ஆவிகளைப் பற்றிப் பிரமாதமாகக் கூறினான். அவன் கூறுவதைக் கேட்கும்போதே எங்களுக்கெல்லாம் மெய்சிலிர்த்தது.

"காசிநாத்தின், ஆவியை அழைத்திருக்கிறாயோ?" என வினவினேன்.

"இல்லை, சாப்!" என்றான் சோனால்.

"ஏன்?"

"இதுவரையில் அழைக்க வேண்டும் என்று தோன்றாததுதான் காரணம்" என்றான் அவன்.

"இப்பொழுது முயல்வோமா?"

"கண்டிப்பாகச் செய்வோம். வாருங்கள்!" என்றான்.

'அதுதான் சரி' என்று நாங்களும் அவனைத் தொடர்ந்தோம். அவனும் ஆவியுலக வெற்றியைப் பற்றியும், அவைகளின் குணங்களையும் அவை வரும் பொழுது நடந்து கொள்ள வேண்டிய முறைகளையும் விவரித்துக் கொண்டு நடந்தான்.

சாதனைக்கான குறிப்புக்களை அவனிடமிருந்து பாங்காகப் புரிந்து கொண்டோம். நடு நடுவே ஜகன் தன் ஆராய்ச்சிப் படிப்பின் அடிப்படையில் கூறியதற்கும் அவனும் சரியாகப் பதில் கூறி வந்தான்.

நந்தினியும் சரளாவும் மட்டும் "இந்த விபரீத முயற்சி வேண்டாம்" என்று வற்புறுத்திக் கூறினர்.

"சரித்திர உண்மையை அறிந்து கொள்ள வேண்டுமானால், சில துணிகரமான செயல்களையும் செய்யத்தான் வேண்டும். நீ தயங்காமல் ஆரம்பி, ஜகன்!" என்றேன் நான்.

"நாம் ஒழுங்காக ஊருக்குத் திரும்பிப் போக வேண்டாமா? இந்த வீண் விவகாரமெல்லாம் எதற்கு?" என்று பரிதாபமாகக் கேட்டாள் சரளா. நந்தினியும் இதை ஆமோதிப்பது போல் அவளோடு சேர்ந்து நின்றாள்.

"உங்கள் இருவருக்கும் அவ்வளவு நடுக்கமாக இருந்தால் நீங்கள் இருவரும் அந்த அறைப் பக்கம் வரவேண்டாம். நாங்கள் மட்டும் போய்ப் பார்க்கிறோம்" என்றான் சங்கர்.

"வேண்டாம், வேண்டாம். உங்களுக்கெல்லாம் ஏதாவது ஆகிவிட்டதென்றால்,

நாங்கள் என்ன செய்வது ?'' என்று பதறி ஞள் சரளா.

''எது ஆனுலும் எல்லாருக்கும் சேர்ந்தே ஆகட்டும். நாங்களும் உங்களுடனே வருகிறோம்'' என்ருள் நந்தினி அழுத்தமாக.

''நீங்களெல்லாம் படித்த பெண்கள். இப்படியா பயப்படுவது?'' என்று தோளேக் குலுக்கிக் கொண்டான் சங்கர்.

''மனிதன் சந்திர மண்டலத்துக்கே போகும் இந்த நாளிலும் இப்படியொரு பயமா?'' என்று ஜகன் கேட்டான்.

''இப்படிப் பேசுவதால் உங்கள் ஏற்பாடு கெட்டிக்காரத்தனமானது என்று நாங்கள் ஏற்றுக் கொண்டுவிட்டதாக நினைக்க வேண்டாம். எது எப்படியானுலும் உங்களுடனே இருந்துவிடுவது மேல் என்று நினைக்கிறோம். அவ்வளவுதான்!'' எனத் தன் தீர்மானத்தை அழுத்தமாகக் கூறினுள் நந்தினி.

நாங்கள் மூவரும் நகைத்தோம்.

சோனல் மாளிகையின் கோடிப் பகுதி அறைக்கு அழைத்துச் சென்ருன். நடந்தால் கூடச் சத்தம் ஏற்பட முடியாத கம்பள விரிப்பை விரித்தான்.

எங்களைப் பாதி வட்டமாக அமரச் சொன்ஞன். அதிக உயரம் இல்லாத ஒரு சின்ன மேஜையை நடுவில் போட்டான். எங்கிருந்தோ சில மெழுகுவத்திகளைக் கொண்டு வந்தான்.

அதில் ஒன்று 'கணேஷ்' மெழுகுவத்தியாம். முதலில் அதை ஏற்றி முதல் கடவுளான கணபதியிடம் பிரார்த்தனை செய்து கொண்ட பிறகுதான் எதையும் ஆரம்பிக்க வேண்டுமாம்.

எங்களுக்கு எதிரில் அறையின் குறுக்காக ஒரு வெள்ளைத் துணி கட்டப்பட்டிருந்தது.

அப்பொழுது கூர்க்கா, ''மாளிகைக் காப்பாளன் இந்த ஆவிகளை வரவழைத்தால், பரிசாக அவனுக்கு எத்தனை ரூபாய்கள் கொடுப்பீர்கள் என்று கேட்கிருன்'' என்ருன்.

''எத்தனை ரூபாய் கொடுக்க வேண்டும் என்று கேளேன்'' என்ருன் ஜகன்.

போய்த் திரும்பி வந்த கூர்க்கா, ''மூன்று ஆவிகளையும் வரவழைத்தால், நூறு ரூபாய் அவனுக்குத் தர வேண்டுமாம்'' என்ருன்.

''நூறு ரூபாயா? அது மிகவும் அதிகப்படி. இந்த விவகாரமே வேண்டாம். நிறுத்திவிடுவோம்'' என்றேன் நான்.

''உடனேயே இப்படியோர் அவசர முடிவுக்கு ஏன் வருகிருய், ரகு? அந்த ஆவிகளை அவன் வரவழைத்த பிறகுதானே நாம் பணத்தைத் தரப் போகிறோம்? ஒரு பெரிய உண்மையைத் தெரிந்துகொள்ள நூறுரூபாய் செலவு செய்யக் கூடாதா ?'' என்று சங்கர் விவாதித்தான். ஜகனும் அவனும் மிகவும் உறுதியாக இருந்தனர்.

தொடர்ந்து அந்த அறையின் கதவுகளையெல்லாம் மூடினுன் சோனல். ''யாரும் எவ்வித சத்தமும் போடக் கூடாது. சிறிது சத்தம் போட்டால்கூட ஆவி ஓடிப் போய் விடும்'' என்று எங்களை எச்சரித்தான்.

நாங்கள் எல்லோரும் மௌனமாக அமர்ந்திருந்தோம்.

'கணேஷ் வத்தி'யை ஏற்றிப் பிரார்த்தனை செய்தான் சோனல். பிறகு, ''இந்த வத்தியை அணைக்கப் போகிறேன். விளக்கு இருந்தால் ஆவி வராது. நீங்கள் எல்லாரும் அமைதியாக இருக்க வேண்டும். சப்தம் செய்தால் ஆவி கோபித்துக் கொண்டு சென்று விடும்'' என்று மீண்டும் எச்சரித்தான்.

சரளாவும் நந்தினியும் தங்கள் கரங்களைப் பிணைத்து இறுகப் பற்றிக் கொண்டனர். மெழுகுவத்தி அணைக்கப்பட்டது. கேசவ் பிரபுவின் ஆவியை அழைத்தான் சோனல். அதைப் பெருமையாக உயர்த்திக் கூறிப் பல முறை அழைத்தான். உருக்கமாக வேண்டினுன். திடீரென்று அறையில் ஜில்லென்ற காற்று பரவியது. திரையில் சலனம் ஏற்படுவது போன்ற ஒலி ஏற்பட்டது.

சோனல், மிகவும் மெதுவான குரலில், ''வருகிறது, வருகிறது'' என்ருன். தன்னிடமிருந்த டார்ச்சைச் சட்டென்று திரையின் மேல் பாய்ச்சினுன். அதில் ஒரு கரிய உருவம் தெரிந்தது.

அதனைப் பார்த்ததும் நாங்கள் வியர்த்துப் போனோம்.

இடது கரத்தை நீட்டி, ''விளக்கை அணை'' என்று பயங்கரமாகக் கத்தியது அந்த உருவம். அதன் குரலே கடுமையாக இருந்தது. ''விளக்கு இருந்தால் நான் போய்விடுவேன்'' எனக் குதித்தது. சட்டென்று டார்ச்சை அணைத்து விட்டு, ''நீ யார்?'' என்று கேட்டான் சோனல்.

''இளைய ஜமீந்தார் கேசவ் பிரபு!'' என்றது அது.

''நீ ஏன் காசிநாத்தை விஷமிட்டுக் கொன்ருய்? ஷோபாவை மணக்க வேண்டும் என்ற ஆவலினுல்தானே?''

''நான் காசிநாத்தைக் கொல்லவில்லை. அது தவறு. அவனைக் கொல்ல வேண்டும் என்று நினைத்ததுகூட இல்லை. இது சத்தியம்.''

''பின் ஏன் தனித்து அழைத்துச் சென்ருய் அவனை?''

'' என் செல்வாக்கையும், வசதியையும் காட்டி, ஷோபாவை மணக்கத் தகுதியானவன்

பிரிட்டனுக்குப் போயுமா பித்தலாட்டம்?

இங்கிலாந்தில் இருக்கும் சில இந்தியர்கள் வருமான வரி தராமல் ஏமாற்றுகிறார்கள். 18 வயதுப் பையன் தனக்கு இந்தியாவில் மனைவியும் குழந்தைகளும் இருப்பதாகச் சொல்லி வரிச் சலுகைபெறுவான். அடுத்த ஆண்டு இரட்டைக் குழந்தைகள் பிறந்திருப்பதாகச் சொல்லி இன்னும் சலுகை பெறுவான். பிறகு உண்மையாகவே திருமணம் செய்து கொள்ளும்போது தனது 'முதல் மனைவி'க்கு ஒரு மரண சர்டிபிகேட் வாங்கிக் கொடுத்து விடுவான். எப்படி? -இல்லஸ்டிரேட்டட் விக்லி - ''நாயக்''

நான் என்ற முடிவுக்கு அவன் தானகவே வரவேண்டும் என்ற நினைப்பில் அழைத்துச் சென்றேன்.''

''நீ எதிர்பார்த்தது போல் காசிநாத் உன் அந்தஸ்தைப் பார்த்துப் பயந்தானு?''

''நான் இளைய ஜமீந்தார். என்னை ஒருமையில் பேசினுல் உன் மேல் பாய்ந்துவிடுவேன்'' என்று உறுமியது ஆவி.

''மன்னிக்க வேண்டும். இனிக் கவனமாக இருப்பேன். தாங்கள் பதில் கூறுவீர்களா?''

காற்று 'விர் விர்' என்று பாய்ந்தது. எல்லாக் கதவுகளும் மூடியிருக்கையில் காற்று வருவதும் விநோதம்தானே !

''காசிநாத்தை என்னுடன் அழைத்துச் செல்லும் பொழுதுதான் உண்மையிலேயே அவன் எத்தகைய ஆழ்ந்த அன்பு ஷோபாவின் மேல் வைத்திருக்கிறுன் என்பது எனக்குப் புரிந்தது. அவளும், அவன் மேல்தான் உயிரையே வைத்திருக்கிறுள், என்பதையும் தெரிந்து கொண்டேன். 'இப்படித் தெய்விக அன்பு கொண்டவர்களைப் பிரிப்பதே பாவம். இத்தகைய இதயபூர்வமான அன்பைத் துண்டிப்பது மனுஷத்தனமா?' என்றுதோன்றியது. அந்த விநாடியே, அவனுக்கு உற்ற தோழனுகி அவனுக்கும் ஷோபாவுக்கும் திருமணம் செய்து வைத்துவிட வேண்டும் என்ற தீர்மானத்துக்கு வந்துவிட்டேன்'' என்று வேகமாகக் கூறியது ஆவி.

''நீங்கள் சொல்வது உண்மையானுல், காசிநாத் திரும்பி வந்தவுடன் எப்படி நுரை கக்கி மயங்கிச் சுருண்டு வீழ்ந்தான்? அவன் இறந்ததைப் பார்த்தால், ஏதோ விஷம் உள்ளே சென்றதால் மாண்டுவிட்டான் என்று நினைக்க அல்லவோ தோன்றுகிறது?'' என்று சோனுல் விடாமல் கேட்டான்.

''காசிநாத்தின் மேல் ஏற்பட்ட மோகத்தால் அவனைப் பாராட்டி அவனுக்குப் பல பரிசுகளும் கொடுத்த நான், அவனுக்கும் ஷோபாவுக்கும் மிக்வும் சிறப்பாகத் திருமணத்தை நானே நடத்தி வைப்பதாக வாக்குக் கொடுத்தேன். எனக்காகத் தங்க ரேக் போட்டுக் காய்ச்சிய பாலை அவனுக்குப் பருகக் கொடுத்தேன். அங்குதான் நான் மாபெரும் தவறு செய்துவிட்டேன்.

''என் முறைப் பெண் ஒருத்தி என்னை மணந்து கொள்ள வேண்டும் என்று மனக் கோட்டை கட்டியிருந்தாள். என் நாட்டம் ஷோபாவின் மேல் பாய்கிறது எனப் புரிந்து கொண்டவுடன் என்னைத் தீர்த்துக் கட்டவும் அவள் தீர்மானித்துவிட்டாள். அந்தத் திட்டத்தில்தான், எனக்காகப் பாலில் விஷத்தைக் கலந்து அவள் வைத்திருக்கிறுள். இதனை அறியாத நான், தங்கரேக் போட்ட பாலாயிற்றே என நண்பனுக்குக் கொடுத்தேன். கள்ளமில்லாக் காசிநாத், சுவைத்து அதனைப் பருகினுன். ஐயோ, நான் ஏன் அவனுக்கு அந்தப் பாலைக் கொடுத்தேன் !'' ஆவி துடியாய்த் துடிப்பது, குரலிலேயே நன்ருகத் தெரிந்தது.

''என்னுல் இனிமேல் பேச முடியாது. நான் போகிறேன்'' என உரக்கக் கத்தியது.

அடுத்த விநாடி திரை சலசலத்தது. காற்று ஜில்லென்று புகுந்தது.

சோனுல் மெழுகுவத்தியைக் கொளுத்தி ஒளி ஏற்படுத்திப் பார்த்த பொழுது எங்கள் முகத்தில் எல்லாம் வியர்வை முத்துக்கள் நிரம்பியிருந்தன.

''பிரமாதம்!'' என்றுன் சங்கர்.

''நன்றி, சோனுல். சற்றும் தயங்காமல் காசிநாத்தையும் அழைத்துவிடு. கேசவ் பிரபு கூறியதெல்லாம் உண்மைதானு என்று தெரிந்து கொண்டுவிடுவோம்'' என்றுன் ஜகன்.

மறுபடியும் விளக்குகள் அணைக்கப்பட்டன. பிரார்த்தனை செய்யப்பட்டது.

திரை சலசலத்தது. காற்று 'ஜில்'லென்று வீசியது. ''என்னை ஏன் கூப்பிட்டீர்கள் ?'' என்று கேட்டவாறே ஆவி தான் வந்திருப்பதைத் தெரிவித்தது.

இந்த முறையும் டார்ச் அடிக்கப்பட்ட போது ஆவி இடது கையை உயர்த்தி ஒளியைப் போக்குமாறு கத்தியது.

சோனுல் உடனே அந்த ஒளியை அணைத்து விட்டான்.

''உங்களைக் கொன்றது கேசவ் பிரபுவா?'' என்று அழுத்திக் கேட்டான் சோனுல்.

''இல்லை, இல்லை. கேசவ் பிரபு என் மதிப்புக்குரிய நண்பர். ஷோபாதான் விஷயத்தைப் புரிந்து கொள்ளாமல் அவரைக் கொன்று விட்டாள், பைத்தியக்காரி! அந்த ஒரு நல்ல மனிதன் இருந்திருந்தால் இந்தக் கோயிலின் வேலை எவ்வளவோ முன்னேறியிருக்கும்..... அவசரக்காரி. ஆத்திரத்தில் புத்தி பேதலித்துப் போய் விட்டாளே!'' குரலில் தொனித்த தாபத்தை நாங்கள் உணர்ந்தோம்.

''ஷோபாவைக் கொன்றது யார் ? அவள் ரத்தம் கக்கிக் கிடந்தாளாமே!'' விடாமல் கேட்டான் சோனுல்.

''கொன்றுர்கள் என்று கூறுதே ! பகல் எல்லாம் பைத்தியக்காரி போல் எங்கெங்கோ சுற்றி, இரவு, நான் எடுத்த வேலையை முடிக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தில் அவள் உளியை எடுத்து வேலை செய்தது என்னைக் குத்தியது. அவளால் அந்தக் கடுமையான வேலையைச் செய்ய முடியாது என்று எனக்கு நன்ருகத் தெரியும். ஜோடி இழந்து, அவள் அலைந்த பரிதாபத்தைப் பார்த்த பொழுது எப்படியாவது அவளை என்னுடன் அழைத்துக் கொண்டுவிட வேண்டும் என நினைத்தேன். அவள் மலர் உள்ளமும், உடலும் வெம்புவதை நான் பார்த்துக் கொண்டு இருக்கத்தான் முடியுமா ? இதனுல்தான், ஓர் இரவு. அவள் பட்டுக் கன்னத்தில் ஒரு பேய் அறை கொடுத்து மாண்டு போகச் செய்துவிட்டேன். அந்த அசுர அடியால்தான் அவள் ரத்தத்தைக் கக்கி உயிரை விட்டு விட்டாள்.''

''அப்படியானுல் ஷோபா உங்களுடன் தான் இருக்கிறுளா?'' என்று ஆவல் அதிகரிக்கக் கேட்டான் சோனுல்.

இந்தக் கேள்வி எங்களையும் சற்றுக் காதைத் தீட்டிக் கொள்ள வைத்தது.

கலகலவென்று சிரித்தான் காசிநாத். ''எங்கள் உலகில் உடன் இருக்க என்ன தடை ? நாங்கள் சேர்ந்துதான் இப்பொழுது இருக்கிறேம். இன்னும் சொல்லப் போனுல் மிக மகிழ்ச்சியாகக்கூட இருக்கிறேம். ஆனுல் ராதாஸ்வாமி கோயில் தொண்டு இன்னும்

பூர்த்தியாகவில்லையே என்ற தாபம்தான் இன்னும் இருக்கிறது'' என வருத்தத்துடன் கூறிய ஆவியின் குரல் கம்மியிருந்தது.

''மன்னிக்க வேண்டும். உங்கள் வேதனையைப் பெருக்கிவிட்டோம்'' என்று பணிவாகக் கூறினான் சோனல்.

''நான் போகிறேன்'' என எங்கள் பதிலுக்குக் காத்து நிற்காமல் புறப்பட்டது.

'விர்' என்று அறையில் நுழைந்த காற்று, ஆவியின் மறைவை எங்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லியது.

திரும்பவும் அறையில் விளக்கு எரிந்தது.

நாங்கள் எல்லாரும் ஓரளவு பிரமை பிடித்து உட்கார்ந்திருந்தோம். ''நாம் தவறாகக் கருதிவிட்டோமே. இருவருமே உயர்ந்த எண்ணங்களோடுதான் இருந்திருக்கிறார்கள்'' என்று கூறிக் கொண்டோம்.

''அந்தப் பெண்ணையும் கூப்பிட்டுப் பார்த்துவிடலாமா?'' என்று வினவினான், சோனல்.

''கண்டிப்பாக, ஷோபாவின் ஆவியை வரவழைத்தே தீர வேண்டும். அப்பொழுதுதான் உண்மையான முடிவு தெரியும்'' என அனைவரும் ஒருமித்துக் கூறினோம்.

திரும்பவும் மெழுகுவத்தி மிளிர்ந்தது. பிரார்த்தனை நடந்தது. விளக்குகள் அணைக்கப்பட்டன.

காற்று 'விர்' என்று அறையில் பாய்ந்தது.

ஜல் ஜல் என்று சதங்கைச் சத்தமும், வளையல்களின் குலுங்கல்களும் காதில் ஒலித்தன.

''வந்துவிட்டாள், வந்து விட்டாள்!'' என்றான் சோனல் மெல்லிய குரலில்.

வழக்கப்படி, திடீரென்று அவன் டார்ச் ஒளியைப் பாய்ச்சினான். பெண் குரல் கத்தியது. அதன் பாவாடை அசைந்தது. வளையல்கள் குலுங்கின. அதுவும் இடது கையால் விளக்கை அணைக்கும்படி சைகை காட்டியது.

சோனல் பட்டென்று அணைத்துவிட்டான்.

''கேசவ் பிரபுவும், காசிநாத்தும் சொன்னது உண்மைதானா?'' என்று கேட்டான்.

''அவ்வளவும் உண்மைதான். நான்தான் உண்மையைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் கேசவ் பிரபுவின் மீது உளியை வீசி எறிந்து கொன்றுவிட்டேன். இவராவது சற்றுப் பொறுமையாக இருந்திருக்கலாம். அவர் ஆரம்பித்த வேலையை முடித்துவிட வேண்டும் என்ற முழுமூச்சோடு ஈடுபட்டிருந்த என்னை அவசரப்பட்டுத் தம்மிடம் அழைத்துக் கொண்டுவிட்டார். இன்னும் சில நாட்கள் இருந்திருந்தால் ஏதோ எங்கள் காணிக்கையாக அந்த வேலையாவது பூர்த்தியாகியிருக்கும். அதுதான் ஒரே வேதனை.....'' அவள் குரலிலும் குறை தெரிந்தது.

''ராதாஸ்வாமி கோயில் பக்கம் நீங்கள் போவதுண்டா?'' என்று கேட்டான் சோனல்.

''ஆகா! போய்க் கொண்டிருக்கிறோம். எத்தனையோ முறை, அந்தச் சிற்பிகளிடையே அவர்கள் அறியாமல் புகுந்து அவர்கள் வேலை திறம்பட அமைய உதவுகிறோமே! எங்கள் எண்ணம் எல்லாம் எப்படியாவது ராதாஸ்வாமி கோயில் வேலை நன்றாக அமைந்துவிட வேண்டும் என்பதுதான்! ஹூம், எங்களுக்கு மகன் பிறந்தால்கூட இதில் வேலை செய்ய வைக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் திட்டமிட்டோமே!'' அவள் பொறுக்காமல் விசிக்க ஆரம்பித்துவிட்டாள்.

''மன்னிக்க வேண்டும். உங்களைத் தொந்தரவு செய்துவிட்டோம்'' என்று சோனல் மன்னிப்புக் கேட்டான்.

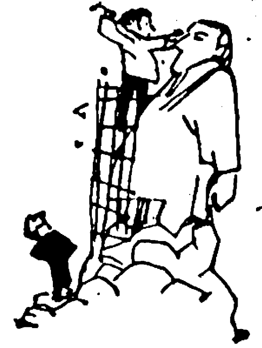
''நான் அப்படிக் கருதவில்லை. இத்தனை வருஷங்களுக்குப் பிறகாவது, என்னை அழைத்தீர்களே! உங்களை மிகவும் நம்பிக்கையோடு கேட்டுக் கொள்கிறேன். மக்களுக்கு எங்கள் உண்மையான மன நிலையை எடுத்துச் சொல்லுங்கள். ராதாஸ்வாமி கோயிலுக்காகவே அர்ப்பணித்துக் கொண்ட எங்களைப் பற்றி தயவு செய்து தவறான வகையில் பேசிக் கொண்டிருக்க வேண்டாம்'' என்றது ஆவி.

''இனி அப்படி யாரும் பேசமாட்டோம். வேறு யாரையும் பேசவிட மாட்டோம். நாங்கள் உறுதி கூறுகிறோம்'' என அடித்துக் கூறினான் சோனல்.

அதைக் கேட்ட உற்சாகத்தில், ஜல், ஜல் என்று ஒலி எழுப்பிக் கொண்டு அந்த ஆவி ஓடியதை நன்றாக உணர முடிந்தது.

அது போய்விட்டது எனத் தெரிந்ததும், திரும்பவும் விளக்குகள் ஒளி வீசின.

வேலை எப்படி ?

கட்டிய வீட்டுக்குப் பழுது சொல்லும் பழக்கம் இன்று நேற்றல்ல..... காலம் காலமாக இருந்து வந்திருக்கிறது.

ஒரு தடவை மைக்கேல் ஏஞ்சலோவின் கலைக் கூடத்துக்கு வந்த நண்பர் ஒருவர், ''இந்தச் சிலை பிரமாதமாக இருக்கிறது. ஆனால் மூக்குச் சற்று நீளம்'' என்றார்.

மாதக்கணக்காகப் பார்த்துப் பார்த்துச் செய்த சிலையில் பழுது சொல்கிறாரே என்று ஏஞ்சலோ கலங்கவில்லை......

'' அப்படியா ? இதற்குத்தான் உங்களைப் போன்ற ரசிகர்கள் வந்து பார்த்து அபிப்பிராயம் சொல்ல வேண்டும் என்பது'' என்று புன்னகையுடன் கூறிவிட்டு, உடனேயே கையில் சிற்றுளி சுத்தியலுடன் சாரத்தின் மேலே ஏறி அவர் குறிப்பிட்ட இடத்தண்டை சென்று டக்டக்கென்று தட்ட ஆரம்பித்தார்.

சலவைக் கற்தூள்கள் கீழே விழ விழ....சிறிது நேரத்தில் வேலை பூர்த்தியாகிவிட்டது.

''இப்போது எப்படி?'' என்று கீழே வந்த ஏஞ்சலோ நண்பரைக் கேட்டதும், ''ஆகா! அற்புதம்! பிரமாதமாக இருக்கிறது'' என்று ஒரேயடியாகப் புகழ்ந்தார் நண்பர்.

உண்மையில் மைக்கேலின் உளி சிலையின் மூக்கைத் தீண்டவேயில்லை. தயாராகக் கையில் வைத்திருந்த சலவைக் கல் தூளை நண்பரின் திருப்திக்காக மேலே ஏறி ஓசைப்படுத்தும்போது கீழே போட்டார் என்பது பாவம் அந்த நண்பருக்குத் தெரியாது!

--'தழல்'

சோனுல் அளவுக்கு மீறிய களைப்புடன் காணப்பட்டான்.

''ஆவிகளை வரவழைப்பதைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அதில் எனக்கு நம்பிக்கை இருந்தாலும், உங்களைப் போல் இவ்வளவு வெற்றிகரமாக வரவழைக்க எனக்குத் தெரியாது'' என்றுன் ஜகன்.

''அவர்களுடன் உள்ள பரிச்சயம்தான் என் வெற்றிக்குக் காரணம்'' என்றுன் சோனுல்.

ஜகனும், சங்கரும் தங்கள் மன நிறைவைத் தெரிவித்தனர். சற்று கூடப் பேரம் செய்யாமல் பேசிய தொகையைக் கூர்க்கா சாட்சியாகச் சோனுலுக்குத் தந்தனர்.

பெரியதோர் உண்மையை, இத்தனை வருடங்களாக, பலருக்குப் பிரச்னையாக இருந்த விஷயத்தைச் சாமர்த்தியமாக அறிந்து கொண்டுவிட்டோம் என்ற நினைப்பே எங்களுக்கெல்லாம் தனி உவகையை அளித்தது என்பதைக் கூறவும் வேண்டுமா?

'சரி, சற்று நேரமாவது உறங்கலாம்' என மாளிகையின் மற்றொரு பகுதிக்குப் போனோம். எவ்வளவோ கூறியும், சரளாவும் நந்தினியும் உறங்கவே மறுத்துவிட்டனர். ஆவிகளைப் பார்த்த, அவைகளின் குரலைக் கேட்ட பீதி இன்னும் அவர்களை விட்டுப் போகவில்லை.

ஒருவாறுக இரவு சென்று பகலும் புலர்ந்தது. முதல்நாள் இரவு நடந்த சம்பவங்களை நினைத்தவாறே பால்கனியின் அருகில் உலவிக் கொண்டிருந்தேன்.

''ரகு, நேற்று இரவு என்னுடைய சாவிக் கொத்தை ஆவியைப் பார்த்த அறையிலேயே விட்டுவிட்டேன். போய் எடுத்து வரலாமா?'' என்றுன் ஜகன்.

''நல்ல வேளை. இப்பொழுதாவது ஞாபகம் வந்ததே ! வா, போவோம்!'' என்றேன்.

''அந்த ஆவி சாவியை எடுத்துக்கொண்டு போயிருக்காதே ....!'' என்று சிரித்துக் கொண்டே எங்களுடன் நடந்தான் சங்கர்.

மறு கோடியில் உள்ள அறையைத் திறக்கும் பொழுது எங்களுக்குச் சற்று உதறலாகவே இருந்தது.

ஜகன் வைத்த இடத்திலேயே சாவிக் கொத்து இருந்தது. அதை எடுத்துக்கொண்டு நிமிரும்பொழுது அறையில் குறுக்காகக் கட்டிய வெள்ளைத் திரைக்குப் பின்னல் ஒரு கதவு இருப்பது தெரிந்தது. இந்தக் கதவின் மறுபக்கம் என்ன இருக்கக் கூடும் என்ற ஆவலில் அதனைத் திறந்தோம். 'விர்' என்று வீசிய காற்று எங்களை மகிழச் செய்தது.

ஏதோ சொல்ல முடியாத பெரும் வியப்புடன் நாங்கள் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டோம்.

அந்தக் கதவை அடுத்து ஒரு வராந்தா இருந்தது. அந்த வராந்தாவில் காலை நீட்டியவாறு அமர்ந்திருந்தான் சோனுல். எங்களைப் பார்த்ததும் வாரிச் சுருட்டிக் கொண்டு எழுந்தான். அவன் அருகில், அதுவரையில் படுத்து உருண்டு கொண்டிருந்த மனிதனும் எழுந்தான். அவன் தலைக்கு உயரமாக வைத்திருந்த மூட்டை எங்கள் கண்ணில் பட்டது. அதிலிருந்து நீட்டிக் கொண்டிருக்கும் ஆரஞ்சுத் துணி அது ஒரு பாவாடையாகத்தான் இருக்கும் என்று ஊர்ஜிதம் செய்தது. அவன் அந்த மூட்டையைச் சட்டென்று மறைக்க முற்பட்டபொழுது உள்ளிருந்த சலங்கை நான் இருப்பதைத் தெரிவிப்பதுபோல், அசைவால் ஒலியை ஏற்படுத்தியது.

''என் மச்சான், சாப். எனக்கு உதவியாக என்னுடன் இருக்கான் சாப்!'' என விவரித்தான் சோனுல்.

நாங்கள் மூவரும் பதில் ஏதும் கூறுமல் மறு பக்கம் வந்துவிட்டோம். மச்சானுக்கு வாகுகூட இடது கையாகத்தானே இருக்கிறது !

ஒவ்வோர் ஆவியும், வரும் பொழுதும் போகும் பொழுதும் அறையில் காற்று 'விர்' என்று வீசியதும், சலங்கை ஒலித்ததும், வெண் திரையில் நிழல் உருவமாக ஆவி தெரிந்ததும், மூன்று ஆவிகளுமே இடது கையையே பயன்படுத்தியது ஏன் என்பதும் இப்பொழுதல்லவா புரிகிறது!

எத்தனை சுலபமாக இந்தப் படிக்காத மனிதன் நம்மை ஏமாற்றி நூறு ரூபாய் சம்பாதித்து விட்டான் என ஆச்சரியப்பட்டேன் நான்.

''மாபெரும் வீரன் பெரும் மலை தடுத்துக் கீழே சாய்வதில்லை ரகு. மிகவும் சிறிய கல் தடுக்கியே குப்புற விழுகிறுன். பெரிய மேதைகள் எல்லோருமே ஏமாந்துவிடுவது மிகச் சாதாரண மனிதனிடம்தான் !'' என்றுன் சங்கர் அழுத்தமாக.

''போகிறது, போ ! பொருத்தமான ஒரு முடிவைச் சொல்லியிருக்கிறுனே! பெரும் கதாசிரியர்கள்கூடத் தோற்றுப் போக வேண்டும்'' என்றுன் ஜகன்.

''இதைப் போய் நந்தினியிடமும் சரளாவிடமும் சொல்லுவோம். அவர்களாவது பீதி நீங்கியிருக்கட்டும்'' என்றுன் சங்கர்.

''நன்றுகச் சொன்னுயே ! தொலைந்தாய் போ நீ. தோல்வியையோ, ஏமாற்றத்தையோ பெண்களிடம் கூறலாமா? ஆயுள் முழுவதும் சொல்லிக் காண்பிக்கமாட்டார்களா ? அவர்கள் சீட்டுக் கட்டி, பணத்தைக் கோட்டைவிட்டு வெளியே சொல்ல முடியாமல் அமுக்கென்று இருப்பது போல், சில ஏமாற்றங்களை, நாமும் நம்முள் வைத்துக் கொண்டுவிட வேண்டும்'' என அழுத்திக் கூறினுன் ஜகன்.

நான் முறுவலித்தேன். ''இந்த ராதா ஸ்வாமி கோயிலை ஆயுள் முழுவதும் மறக்க முடியாது. நல்ல ஆவி உலகம். நல்ல கதை'' என்றேன். எங்கள் ஏமாற்றம் எங்களுக்கு நகைப்பாக இருந்தது. ''இந்த வழிகாட்டி கூறிய கதையே கற்பனையோ? கேசவ்பிரபு, காசிநாத், ஷோபா எல்லாருமே கற்பனைப் பாத்திரங்களாகவே இருக்குமோ ?'' என்றேன் நான், சந்தேகம் மேலிட.

''இதில் சந்தேகப்படத் தேவையே இல்லை. வழிகாட்டிகள்கூட அற்புதமான கதாசிரியர்கள்தான் !'' எனக் கூறி உடன் நகைத்தனர் நண்பர்களும்.

Printed & published by R. Ananthanarayanan on behalf of Messrs. Bharathan Publications Private Limited at Kalki Press, Chetput, Madras-31
Managing Editor: T. Sadasivam

குடும்பத்தினர் அனைவரும் திட ஆரோக்கியத்துடன் திகழ

ஃபாஸ்ஃபோமின்®

ஃபாஸ்ஃபோமின், விடமின் பி காம்ப்ளெக்ஸ் மற்றும் பல்வேறு கிளிஸரோபாஸ்பேட்டுகள் அடங்கிய விடமின் டானிக். அது உங்கள் குடும்பத்தினருக்கு வலிமை, புத்துணர்வு மற்றும் ஆரோக்கியம் அளிக்கிறது. ஃபாஸ்ஃபோமின் சாப்பிடத் தொடங்கினால், களைப்பும் சோர்வும் பறந்துவிடும். ஃபாஸ்ஃபோமின் சக்தியை அதிகரிக்கிறது. பசியைத் தூண்டுகிறது. வலிமையைப் பெருக்குகிறது. நோய்களை எதிர்க்கும் சக்தியைக் கூட்டுகிறது. குடும்பத்தினர் அனைவரும் திட ஆரோக்கியத்துடன் திகழ உதவுகிறது.

ஃபாஸ்ஃபோமின்... பழரஸ மணம் கமழும் பச்சை நிற விடமின் டானிக்.

SQUIBB® SARABHAI CHEMICALS.

® இந்தச் சின்னம் ஈ.ஆர். ஸ்க்விப் அண்ட் ஸன்ஸ் என்ற ஸ்தாபனத்தின் ரிஜிஸ்டர் செய்யப்பெற்ற ட்ரேட் மார்க் ஆகும். கே.பி.பி.எல். அதை உபயோகிக்கும் லைஸன்ஸ் பெற்றவர்கள்.

Shilpi-HPMA-31A/71 Tam.

REGISTERED No. M. 4392
Registered as a Newspaper in Ceylon

Who cares if your hair is different?

Sunsilk cares – with 3 special shampoos

Pick the one that's perfect for you

Sunsilk Lemon Shampoo
For Greasy Hair: Gently washes out excess grease... gives you days of clean, bouncing, silken hair.

Sunsilk Tonic Shampoo
For Dry Hair: Contains Allantoin to nourish your hair... revives that silken lustre, leaves hair softly glowing.

Sunsilk Beauty Shampoo
For Normal Hair: Perfectly balanced to keep your hair in beautiful condition, weaving silk into every strand.

Sunsilk - more than a shampoo, a cosmetic for your hair

Quality Products by HINDUSTAN LEVER

LINTAS-SS. 11-140